

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΥΠΕΡΥΔΡΩΝ ΛΑΜΨΕΩΝ

Καταιγίδες υδρογόνου
διασχίζουν το διάστημα

Κατά τη νύχτα της 24ης προς την 25η Ιανουαρίου, ένα περίεργο ατμοσφαιρικό φαινόμενο παρατηρήθηκε στον ουρανό από διάφορα μέρη της βορείου Ιταλίας, της Γαλλίας, της Αυστρίας της Ολλανδίας και της Αγγλίας. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε επίσης και κατά τη νύχτα της 12ης προς την 13ην Φεβρουαρίου στο δικό μας ουρανό. Μια υπέρυθη λάμψη απλώθηκε, ξαφνικά, σ' ένα μεγάλο μέρος του ουρανού θόλου, σαν ένα πελώριο τόξο, που κρεμόταν μετέωρο στο διάστημα. Παρόμοια φαινόμενα, που είναι γνωστά ως πολικοί σέλας, παρατηρούνται επίσης πολύ συχνά στις βορείες χώρες.

Καθ' όλο το διάστημα που αυτές οι υπέρυθρες λάμψεις ήταν απλωμένες στον ουρανό, παρατηρήθηκαν εξ άλλου σοβαρότατες μαγνητικές διαταραχές, που διέκοψαν τις ραδιοηλεκτρικές επικοινωνίες διά μέσου του Ατλαντικού.

Η επιστήμη δεν κατώρθωσε ακόμη να εξηγήσει μ' έναν ικανοποιητικό τρόπο αυτά τα φαινόμενα. Πιστεύεται, όμως, ότι δεν είναι άσχετα με τις ηλιακές κηλίδες. Πραγματικά, αυτά τα φαινόμενα παρατηρούνται συχνότερα όταν οι ηλιακές κηλίδες είναι πολυαριθμότερες.

Μια πληρέστερη εξήγηση του τρόπου της προελεύσεώς των έδωσε τελευταία ο Αμερικανός αστρονόμος δόκτωρ Γκάρτλεϊν, διευθυντής της «Εθνικής Γεωγραφικής Εταιρείας».

Μια νύχτα του φθινοπώρου του 1948, ο δόκτωρ Γκάρτλεϊν μελετούσε τον ουρανό με το φασματοσκοπικό του, στο άστεροσκοπείο της «Ι-τάκα», στην πολιτεία της Νέας Υόρκης. Σε μια στιγμή, πάνω στο φακό του όργανου, ανάμεσα στα χρώματα της ίριδος, εμφανίσθηκε μια ζωήρ κόκκινη γραμμή. «Αμέσως έπειτα μια υπέρυθη λάμψη απλώθηκε στον ουρανό».

Το κόκκινο χρώμα είχε, ως γνωστόν, το χαρακτηριστικό του υδρογόνου πάνω στο ηλιακό φάσμα. «Ι-χνη υδρογόνου βρίσκονται, βέβαια, και μέσα στη γήινη ατμόσφαιρα. Αλλά η κόκκινη γραμμή έδειχνε ότι η ποσότης του υδρογόνου που υπήρχε στην ατμόσφαιρα εκείνη τη στιγμή ήταν περισσότερη παρ' ό,τι συμβαίνει συνήθως. Από πού, λοιπόν, προερχόταν;

Ο δόκτωρ Γκάρτλεϊν έδωσε την ακόλουθη εξήγηση:

Από τις ηλιακές κηλίδες διασκορπίζονται συνεχώς μέσα στο διάστημα μεγάλες ποσότητες υδρογόνου. Αυτό το υδρογόνο δεν διευθύνεται μόνο προς τη Γη, αλλά προς όλες τις διευθύνσεις του διαστήματος. Όταν η Γη συμβεί να βρεθεί στο μέσον ενός παρομοίου καταιγισμού, υψίσταται στην κυριολεξία ένα ντούς υδρογόνου. Αλλά η γήινη έλξη δεν είναι αρκετά ισχυρή για να μπορέσει να συγκρατήσει τη μάζα των λεπτοτάτων μορίων υδρογόνου που εκσφενδονίζονται από τον ήλιο. Το υδρογόνο «διαβρέχει», λοιπόν, στιγμιαία μόνο τη γήινη ατμόσφαιρα, για να συνεχίσει κατόπιν την πορεία του μέσα στο διάστημα.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος — Μαριετήρ, Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ως και επί συμεντεύσει. Χαριλάου Τρικούπη 113. Τηλ. 63.885.

Τί συμβαίνει, όμως, όταν η Γη βρεθεί μέσα σ' αυτή τη μάζα του υδρογόνου;

Το μαγνητικό πεδίο της Γης διαχωρίζει αυτή τη μάζα σε δύο ταινίες και τις διευθύνει τη μία προς το βορειο πόλο και την άλλη προς το νοτιο. Κατά την εκσφενδονισι αυτή, το υδρογόνο διασχίζει λοξά, τα στρώματα της ατμόσφαιρας και, κατά τη σύγκρουσή του με τα μόρια του αέρος, δημιουργεί αυτή την υπέρυθη λάμψη που βλέπουμε πάνω στον ουρανό.

Οι αστρονόμοι πιστεύουν γενικά ότι υπάρχει μία στενή σχέση μεταξύ των ηλιακών κηλίδων και των διαφόρων ατμοσφαιρικών φαινομένων.

Αυτή η αντίληψη, όμως, δεν επιβεβαιώνεται πάντοτε από τα γεγονότα. Κατά τον Απρίλιο του 1947 π.χ. εμφανίσθηκε στον ήλιο μία κηλίς μεγαλύτερη από όλες όσες είχαν εμφανισθεί κατά το παρελθόν (η επιφάνειά της ξεπερνούσε τα 6 δισεκατομμύρια τετραγωνικών χιλιομέτρων), χωρίς να παρατηρηθεί καμία μαγνητική διαταραχή πάνω στη γη. Σε άλλες περιπτώσεις οι διαταραχές παρουσιάζονται προ ή μετά την εμφάνισι των ηλιακών κηλίδων και όχι ταυτόχρονα.

Από τ' άλλο μέρος, όμως, έχει παρατηρηθεί ότι συμβαίνουν πάντοτε διαταραχές όταν εμφανίζονται λάμψεις πάνω στις ηλιακές κηλίδες, όπως συνέβη κατά τον Ιούλιο του 1946.

Μπορούμε να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι από τις ηλιακές κηλίδες εκσφενδονίζονται μέσα στο διάστημα ηλεκτρικά μόρια, που διασχίζουν μέσα σε μία μέρα τα 149.450.000 χιλιομέτρα, που χωρίζουν τη Γη από τον ήλιο, με ταχύτητα 1600 χιλιομέτρων κατά 1' και προκαλούν πάνω στην επιφάνεια του πλανήτη μας φαινόμενα φωτεινά και μαγνητικά.

Σύμφωνα μ' αυτή την υπόθεση, οι λάμψεις που βλέπουμε στον ουρανό είναι δυνατόν να προκαλούνται από αυτά τα μόρια ηλεκτρισμού κατά το πέρασμά των από τα ανώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας.

Μια άλλη εξήγηση αυτού του φαινομένου είναι επίσης δυνατή. Η εξερεύνησι του ηλιακού φάσματος με ακτίνες ραδίου, που έχει αρχίσει μόλις πριν από μερικά χρόνια ώδηγσε σε μερικά εκπληκτικά συμπεράσματα. Αυτή η εξερεύνησις στηρίζεται πάνω στην αρχή ότι τα φωτεινά κύματα καθώς και τα κύματα του ραδίου είναι ηλεκτρομαγνητικά κύματα, με μόνη τη διαφορά ότι το βραχύτερο από τα κύματα του ραδίου είναι κατά 10 εκατομμύρια φορές μακρότερο από ένα κύμα ορατού φωτός. Το ραδιοφασματοσκόπιο απέδειξε, λοιπόν, ότι, ενώ ο ήλιος εκπέμπει πάνω σε ώρισμένο μήκος κύματος φωτεινά κύματα, που φαίνονται ότι προέρχονται από μία θερμοκρασία 6000 βαθμών, εκπέμπει ταυτόχρονα πάνω σε άλλα μήκη κυμάτων μία ηλεκτρομαγνητική ενέργεια, που αποκαλύπτει την ύπαρξη μίας θερμοκρασίας διασεκατομμυρίων βαθμών. Αυτή η ηλεκτρομαγνητική ενέργεια προέρχεται από τις ηλιακές κηλίδες, που βλέπουμε με το ραδιοφασματοσκόπιο δίνον την εντύπωσι πελώριων τυφώνων. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, η υπόθεσις να πρόκειται για μία περιστασιακή περιδίνισι αερίων εξαιρετικά ιονισμένων και τα οποία παράγουν ισχυρά ηλεκτρικά ρεύματα, με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός μαγνητικού πεδίου. Σ' αυτή την περίπτωση, οι λάμψεις που παρατηρούνται πάνω στις ηλιακές κηλίδες και που προκαλούν την εμφάνισι των ατμοσφαιρικών φαινομένων για τα όποια μιλήσαμε θα μπορούσαν να παρομοιασθούν με τις αστραπές που διασχίζουν αδιάκοπα την ατμόσφαιρα του πλανήτη μας.

Η μηχανή που απομονώνει τους ιούς

75.000 στροφές στο λεπτό

Θα ξέρετε πιθανότατα τις φυγοκεντρικές μηχανές, που χωρίζουν το βούτυρο απ' το γάλα, με τη γρήγορη περιστροφή των. Αν λοιπόν συγκριθώ μ' αυτές η «υπερφυγοκεντρική» μηχανή, που χρησιμοποιείται για τη μελέτη της αόρατου ζωής, είναι ό,τι ένα σύγχρονο τηλεσκόπιο μπροστά σ' ένα κοινό μεγεθυντικό φακό.

Πρό 20 ετών περίπου, ο Σουηδός καθηγητής Σβέντμπεργκ, του Πανεπιστημίου της Ουψάλα, έπευωσε την υπερφυγοκεντρική μηχανή, για την ανάλυσι ουσιών που δεν μπορούν να διαχωρισθούν με τις συνηθισμένες χημικές μεθόδους. Η ταχύτης της έφτανε τις 75.000 στροφές στο λεπτό κι ανέπτυσσε φυγόκεντρο δύναμι 400 χιλιάδες φορές μεγαλύτερη απ' τη βαρύτητα. Έτσι, από μία διαυγεστάτη διάλυσι, που περιείχε π.χ. ασπράδι αυγού και ζάχαρη, μπορούσε, με κατάλληλες μεταβολές της ταχύτητας, να διαχωρισθούν εύκολα και αναλλοίωτα τα συστατικά αυτά.

Επίσης, με την υπερφυγοκεντρική μηχανή, μπορούσε να καθαρισθούν τελείως μόρια λευκώματος, ν' απομονωθούν σε καθαρή κατάσταση, κι' έτσι να μετρηθούν με ακρίβεια οι διασπορές τους κι' η σύστασί τους.

Η μηχανή όμως του Σβέντμπεργκ δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθώ πολύ απ' τους επιστήμονες, γιατί στοίχιζε πανάκριβα. Εύτυχως, κατασκευάσθηκε στην Αμερική ένας άλλος τύπος, απλούστερος, φτηνότερος κι' εξ ίσου αποτελεσματικός. Μ' αυτή λοιπόν τη μηχανή απομονώθηκαν τα μόρια των ιών, που προκαλούν διάφορες ασθένειες. Έξακριβώθηκε έτσι ότι οι ιοί δεν είναι παρά πρωτεΐνες, διαφορετικές όμως απ' τις συνηθισμένες, ως προς το μέγεθος και το βάρος τους. Μολονότι τα μόριά τους δεν διακρίνονται ούτε με το ισχυρότερο μικροσκόπιο, είναι ωστόσο πελώρια, τόσο μεγαλύτερα π.χ. απ' τα μόρια του μαγειρικού αλατιού, όσο πιο μεγάλος είναι ο έλεφας απ' τον ποντικό.

Ο αριθμός των μορίων του αλατιού, που θα χρειάζονταν για να γεμίση ένα ποτηράκι του λίκερ, θα γέμιζε ολόκληρο δωμάτιο αν αντικαθιστώτο με ιόν αριθμό μορίων ιών.

Καθώς οι ιοί αποχωρίζονται με την υπερφυγοκεντρική μηχανή, υποβάλλονται στην επίδρασι διαφόρων χημικών ουσιών. Κι' οι αλλοιώσεις που υφίστανται τότε, φωτογραφίζονται με λεπτεπίλεπτες συσκευές. Αλλά απ' τα μόρια τους αλλάζουν σχήμα, έλλα συντρίβονται σε μικρότερα και άμορφα κομμάτια... Πάντως, όλα γίνονται πια τελείως άδραστη κι' άνικανα να προκαλέσουν ασθένειες σε ανθρώπους ή σε ζώα.

Ενώ ωστόσο χάνουν τη μολυσματικότητα τους, διατηρούν την ικανότητά τους να προκαλούν το σχηματισμό «αντισωμάτων» μέσα στον οργανισμό στον όποιο εισάγονται. Είναι δε γνωστόν ότι τα αντισώματα αυτά αποτελούν το κυριότερο όπλο του σώματος κατά των αντιστοιχών ασθένειών.

Μ' άλλα λόγια, ενδέχεται μ' αυτό τον τρόπο να παρασκευασθούν, από αλλοιωμένους κι' άδραστους ιούς, έμβολια για την προφύλαξι απ' τις βαρύτερες ασθένειες.

Η μεγάλη αυτή πρόοδος της Επιστήμης έχει ακόμη σπουδαιότερη σημασία, έφόσον η ανθρωπότης φαίνεται ότι κινδυνεύει από καινούργιους συνεχώς αρρώστειες, προερχόμενες από αγνώστους ιούς ή από εξέλιξι των ήδη γνωστών. Εύτυχως, η ιατρική θα μπορέσει πολύ γρήγορα να λυτρώση τον κόσμο απ' τη φοβερή τους απειλή.

Διαγωνισμός ταχύτητας στο στρώσιμο ένός κρεβάτιου

Έκείνος που θα έπισκεπτόταν πριν από μερικές μέρες την πόλι Φοίνις στην Αριζόνα θάδελπε μία μεγάλη παράταξι από... κρεβάτια, που βρίσκονταν σ' έναν από τους κεντρικότερους δρόμους της πόλεως. Πάνω σ' αυτά ήταν ξαπλωμένες γυναίκες πάσης ηλικίας...

Σ' ένα χτύπημα ενός γκόνγκ, όλες αυτές οι γυναίκες τινάχθηκαν επάνω και πέταξαν τα σκεπάσματα, τα σεντόνια και τα στρώματα των κρεβατιών.

Σε λίγο, ακούστηκε ένα δεύτερο χτύπημα του γκόνγκ. Αρχισαν τότε να στρώνουν τα κρεβάτια.

Όπως καταλαβαίνετε, έπρεκείτο για ένα διαγωνισμό ταχύτητας στο στρώσιμο ενός κρεβατιού. Νικήτρια αναδείχθηκε η κυρία Βιρτζίνια Στήλ, που κατώρθωσε να στρώσει το κρεβάτι της μέσα σε ένα λεπτό και 7 1/2 δευτερόλεπτα.

Είς πώς λέγεσθε:

— Ντόροθυ Μαλόου. Είμαι κόρη του τάδε, γεννήθηκα στο δεινα μέρος, είμαι 23 ετών και θέλω...

— Σταθήτε. Όλα αυτά είναι λεπτομέρειες. Τί θέλετε εδώ και τί ζητάτε από μας;

— Ζητώ, απλούςτα να γίνω ήθοποιός του κινηματογράφου, απάντησε με θάρρος και έπιμονη η όμορφη Ντόροθυ.

— Είναι πραγματικά χαριτωμένη, έκανε ο σκηνοθέτης Ίρ-δινγκ Πίτσελ.

— Και έπιμονη όσο δε γίνεται, συνεπλήρωσε ο βοηθός του. Τί μπορούμε όμως να κάνουμε γι' αυτή; Άς της δάσουμε για την ώρα μερικές έλπίδες και αργότερα βλέπουμε.

Και γυρίζοντας προς τη Ντόροθυ, που περίμενε, άκούραστη, της είπε:

— Άκούστε, μίς, περάστε σε δυό μήνες πάλι... Τότε θα έχουμε άσφαλώς κάποιο ρόλο και για σας.

Από τέτοια περιστατικά, από προτάσεις και από υποσχέσεις είχε γεμάτη η ζωή της νεαρής καλλιτέχνιδος. Άκούραστη όμως αυτή, χωρίς απογοητεύσεις, και προ πάντων πεισματάρα, συνέχισε τις κρούσεις της σ' όλα τα στούντιο και τελικά κατάφερε εκείνο που ποθούσε. Ύστερα από άγώνες ολόκληρων χρόνων, πήρε έπιτέλεος τον πρώτο της ρόλο σε μία ταινία.

— Το πιο ενδιαφέρον γεγονός της ζωής μου, λέει η ίδια η Ντόροθυ στην αυτοβιογραφία της, ήταν η υπογραφή ενός μακροχρόνιου και με λαμπρούς όρους συμβολαίου με τα στούντιο Γουόρνερ. Φυσικά, απ' τη στιγμή που υπέγραψα το περιπόθητο συμβόλαιο ως τη στιγμή που αντίκρισα για πρώτη φορά το κινηματογραφικό φακό, προβολείς, σκηνοθέτες και μακιγιέρ, πέρασαν αρκετοί μήνες άργιας. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έλειψα ούτε μία μέρα από τα στούντιο. Σαν να είτοίμαζα κι' εγώ ταινία. Από τις όχτ'ω το πρωί ως τις έξη το βράδυ δρισκόμουν πάντοτε εκεί. Μά τι έκανα; θα ρωτήσετε ίσως με δικαιολογημένη άπορία. Απλούςτατα, εύχαριστιόμουν και συνάμα έπαιρνα μαθήματα και τρόπους έρμηνείας και εκφράσεως από τις συνάδελφους μου. Έτσι, όταν με κάλεσαν μπροστά στο φα-

κό και άκουσα τα κουδούνια, το σκηνοθέτη να φωνάζει με τον τηλεβόα «έτοιμοι, αρχίζουμε...» και τα φώνα είδοποιήσεως ν' αναδοσύνουν, δεν ένοιωσα κανένα τράκ να με κατέχη. Έπαιξα ήρεμα και, όπως είπε ο σκηνοθέτης, με άπολυτη φυσικότητα. Ύστερα από μερικές ώρες είχα πάρει το «δόπτισμα» του φακού και έθεωρούμην «πεπειραμένη»...

Γεννήθηκε στο Σικάγο της Αμερικής στις 30 Ιανουαρίου του 1925 και μεγάλωσε στο Τέξας, όπου η οικογένειά της έγκαταστάθηκε άμέσως μετά τη γέννησί της μικρής. Τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στο μοναστήρι των αδελφών Ούρσουλινών. Μετά φοίτησε στο δημόσιο γυμνάσιο και τέλος στο περίφημο πανεπιστήμιο του Ντάλλας, απ' όπου πήρε το δίπλωμα «Σάουδερν Μέθοντιστ».

Το γεγονός ότι ξαφνικά δρέθηκε στο Χόλλυγουντ και έγινε ήθοποιός του κινηματογράφου της φαίνεται άπολύτως φυσικό, γιατί από τη δεύτερη κι' όλες τάδε του γυμνασίου συνήετιχε σ' άλλες σχολικές και έξωσχολικές θεατρικές παραστάσεις, απ' όπου άντλησε πλούσια πείρα και την αμετάτρεπτη άπόφασι να άκολουθήσει το θεατρικό επάγγελμα και μετά τον κινηματογράφο. Και είδαμε παραπάνω με τί

Μιά έπιμονη κοπέλλα που κέρδισε τη ζωή της

κόπους και πόση έπιμονη τα κατάφερε. Με τα γαλαοπράσινα μάτια της και τα βαθεία καστανά μαλλιά της, η Ντόροθυ είναι πραγματικά γοητευτική.

Η όμορφη της, μ' όλο που εξελίσσεται διαρκώς προς το τελειότερο, έχει φθάσει τώρα σ' ένα στάδιο ζηλευτής ωριμότητας. Η Ντόροθυ άπεχθάνεται τρία πράγματα και δεν χάνει εύκαιρία που να μη τα θυμίζει: τους άνδρες που έχουν μόνιμα «πένθος» στα νύχια τους, τους «σνόμπ» και τις γυναίκες που παντού και πάντοτε έπιδεικνουν τις πλούσιες και έξωφρηνικές τουαλέτες τους. Είναι άνυπαντρη και νοιώθει τρυφερά άφοσίωσι για τα δυό μικρά αδελφάκια της που τους άγαράζει καθημερινα πανάκριβα παιχνίδια. Έχει πραγματική μανία και με κάτι άλλο, πιο πεζό: την πολυγαγία! Άκούστε ένα χαριτωμένο ανέκδοτό της:

Σε μία ταινία της υπάρχει μία σκηνή όπου δίνεται ένα γεύμα και οι προσκεκλημένοι τρώνε στρείδια. Έπειδή η Ντόροθυ τρέφει πραγματικό πάθος για τα θαλασσινά, έτρωγε τα χέρια της άπο χαρά και ρώτησε το φροντιστή των στούντιο:

— Πόσα στρείδια άναλογούν στον καθένα μας; — Περίπου τρεις δωδεκάδες άλλα, φυσικά, δεν πρόκειται να τα φάτε όλα, άπάντησε έκπληκτος αυτός.

— Καλά, καθάρισε τα όλα έσύ και βλέπουμε... Πραγματικά, η άδελφοθή Ντόροθυ καθώς και τα έφανε όλα. Ούτε ένα δεν έμεινε στο πιάτο της. Την ίδια νύχτα όμως δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι άπο έναν φοβερό κοιλόπονο που την άνάγκασε να μείνει όρθια!

ΡΙΤΣ. ΡΟΥΘ

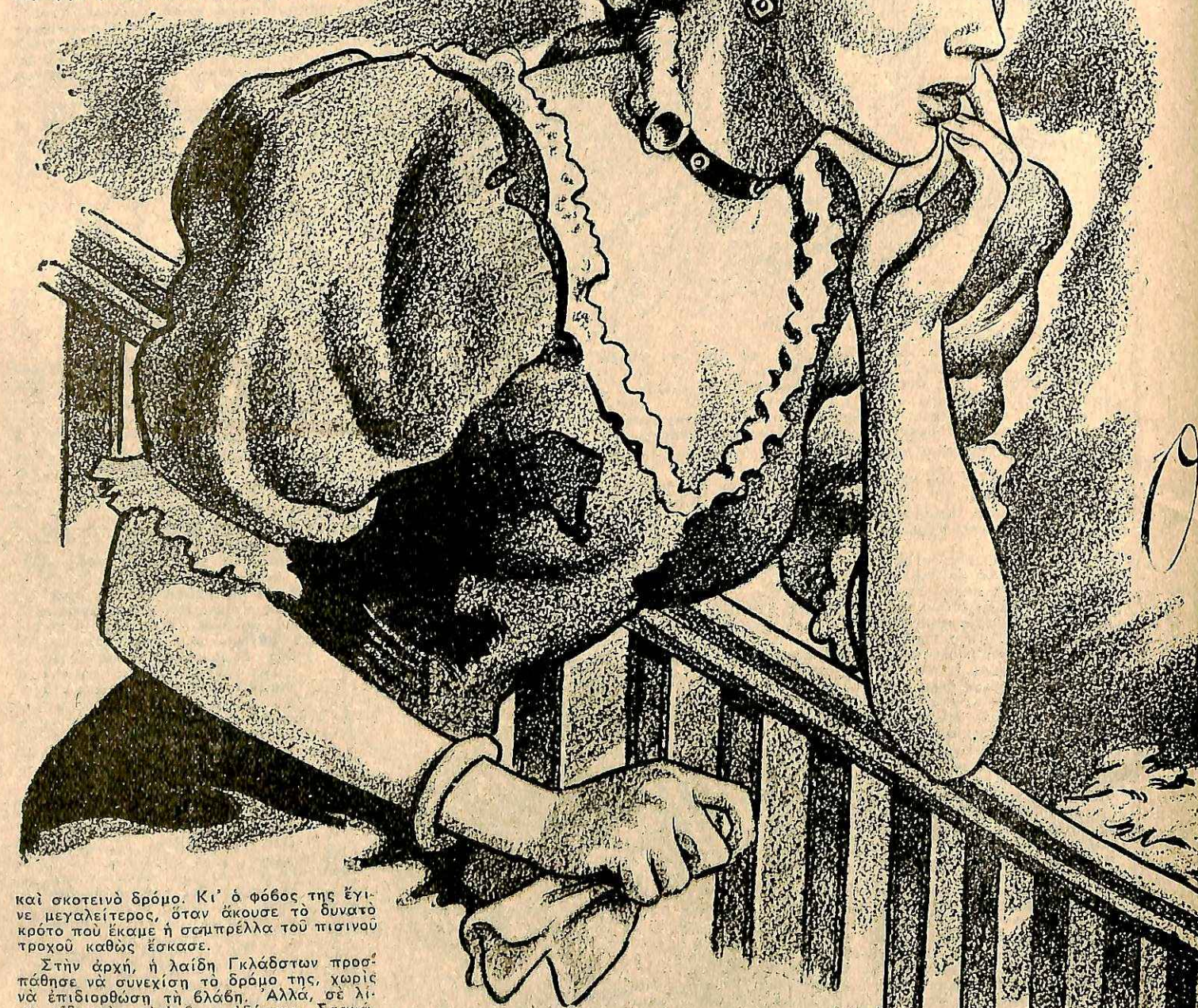
Η ναιτωμένη κι'... έπιμονη Ντόροθυ Μαλόου

Η πρώτη συνάντησή τους είχε γίνει μ' έναν τρόπο αρκετά περίεργο στο δρόμο από το Μπουζιβάλ στη Ντωβίλ. Τό καλοκαίρι, αυτός ο δρόμος διασχίζεται αδιάκοπα από αυτοκίνητα μέρα και νύχτα. Άλλα, μόλις χειμωνιάση, ή κίνησις σταματάει ολότελα. Οι κάτοικοι του Μπουζιβάλ δεν έχουν καμμία δουλειά γιό να πάνε στη Ντωβίλ. Κι' από τ' άλλο μέρος, οι ξένοι που επισκέπτονται τη Ντωβίλ δεν βρίσκουν κανένα ενδιαφέρον γιό να πάνε στη μικρή κομφοπολι.

Η νεαρή και όμορφη λαίδη Μάργκαρετ Γκλάδστων είχε προχωρήσει, ωστόσο, εκείνο το απόγευμα ως το Μπουζιβάλ, βρίσκοντας μία παράξενη ευχαρίστησι στη σιωπή και στην ηρεμία που απλωνόταν ολόγυρα. Κι' όταν ξεκίνησε από κει, γιό να γυρίση στη Ντωβίλ, είχε νυχτώσει πια.

Χωρίς να τὸ θέλη, ένοιωθε τώρα έναν περίεργο φόβο, καθώς διέσχιζε τὸν έρημο

καμε ένα βήμα πρὸς τὰ πίσω — Μην με πλησιάζετε, παρακάλεσε. Ψάξτε μέσα στο αυτοκίνητο... Θά βρῆτε εκεί τὴν τσάντα μου, πὸν περιέχει δυό - τρία κοσμήματα και μερικά χρήματα... Εἰσατε ευχαρίστημένος;... Ὅπως βλέπετε, σας αφήνω αδιάμαρτύρητα να με ληστέψετε... Ἄλλ' ὁ άγνωστος δὲν έκανε καμμία κίνησι.

και σκοτεινὸ δρόμο. Κι' ὁ φόβος της έγινε μεγαλύτερος, όταν άκουσε τὸ δυνατό κρότο πὸν έκαμε ἡ συμπτρέλλα τὸν πισινὸν τροχὸν καθώς έσκασε.

Στὴν άρχή, ἡ λαίδη Γκλάδστων προσπάθησε να συνεχίση τὸ δρόμο της, χωρίς να επιδιορθώση τὴ βλάβη. Ἄλλα, σε λίγο, είδε πὸς αὐτὸ ἦταν αδύνατο. Σταμάτησε τότε κι' άφου άναψε όλα τὰ φανάρια τὸν αὐτοκινήτου της, κατέβηκε κάτω παίρνοντας μαζί της και τὰ απαραίτητα εργαλεία.

Μ' ὅλο τὸν τρόπο πὸν ένοιωθε, άρχισε άμέσως τὴ δουλειά, γιότι διαζόταν ν' απομακρυνθῇ τὸ συντομότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ χῶρος τὸν σκότους και τὴς σιωπῆς. Ξαφνικά, ανατρίχισε. Εἶχε διακρίνει μίά σκιά στο φῶς πὸν έρχιχαν οἱ προβολείς και ταυτόχρονα άκουσε μίά ανδρική φωνή πὸν σωτούσε:

— Λοιπόν, πάθαμε βλάβη;
— Ἡ λαίδη Γκλάδστων άνασηκώθηκε κι' έ-

— Δεν άκούσατε τί σας είπα; τὸν ρώτησε ἡ λαίδη Γκλάδστων. Μη διατάζετε... Ἡ παρουσία σας δὲν μου εἶνε ευχαρίστη...

— Σε μένα όμως ἡ δική σας εἶνε εξαιρετικά ευχαρίστη, απάντησε ὁ άγνωστος. Ὅπως βλέπω, εἰσατε πολὺ ὁμορφη... Ὅλα σας εἶνε ὁμορφα... Τὸ πρόσωπο, τὸ σῶμα, τὰ μάτια σας...

— Ἄλλα δὲν πρόκειται γιό τὰ μάτια μου, τὸν διέκοψε ἡ Μάργκαρετ. Σας είπα να πάρετε τὰ χρήματα και τὰ κοσμήματά μου και να φύγετε...

Οἱ ὑπηρετές τοῦ ξενοδοχείου είχαν εσπλώσει τὸν άγνωστο πάνω σ' ένα καναπέ...

— Τὸ άκουσα, απάντησε ὁ άγνωστος, ἄλλα δὲν μ' ενδιαφέρουν τὰ χρήματα και τὰ κοσμήματά σας...

— Ἄλλα τί εἰσατε, λοιπόν;

— Ένας λαθροθήρας...

— Λέτε ψέμματα! φώναξε ἡ Μάργκα-

ρετ. Ένας λαθροθήρας δὲν ξέρει να μιλάει ὅπως σεις...

— Τί φαντάζεστε, λοιπόν, πὸς εἶμαι; — Δεν ξέρω, απάντησε ἡ Μάργκαρετ. Δεν μπορῶ να ξέρω... Ἄλλα μὸν φαίνεσαστε ένας περίεργος άνθρωπος... Ἄ! Σταθῆτε! Θέλετε να μὸν κανετε μίά χάρι;

— Θά έκανα τὰ πάντα γιό σας. — Λοιπόν, ἡ χάρι πὸν θέλω να σας ζητήσω εἶνε να μὸν διορθώσετε αὐτὸ τὸν τροχό. Στο μεταξύ, θά κάμω μερικά δῆματα γιό να ξεμουδιάσω...

Ὅταν ἡ λαίδη Γκλάδστων ξαναγύρισε, έπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, τὸ αὐτοκίνητο ἦταν έτοιμο. Ἄλλ' εκείνος πὸν είχε επιδιορθώσει τὴ βλάβη δὲν φαίνόταν πουθενά.

Ἡ Μάργκαρετ σκέφθηκε, ωστόσο, ὅτι δὲν θά έπρεπε να εἶνε μακριά. Χωρίς αμφιβολία, θά τὴν παρακολουθούσε ἀπὸ κάπου εκεί κοντά... Έβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσάντα της ένα καρνέ τσέκι, συμπλήρωσε ένα φύλλο γιό τὸ ποσὸν τῶν 300.000 φράγκων και τὸ έβαλε στὴν άκρη τοῦ δρόμου κάτω ἀπὸ μίά μικρή πέτρα.

Έπειτα, ανέβηκε στο αὐτοκίνητό της, έβαλε μπροστά τὴ μηχανή και ξεκίνησε. Ὑστερα ἀπὸ μίά ὥρα, έφθασε στο «Ρίτς», τὸ πολυτελές ξενοδοχείο της Ντωβίλ ὅπου έμενε.

★

Ἡ δεύτερη συνάντησις έγινε ένα βράδυ, έπειτα ἀπὸ μερικές μέρες, στο μεγάλο καζίνο της Ντωβίλ. Ὁ άγνωστος ἦταν τώρα ντυμένος σάν τέλειος τζέντλεμαν. Ἡ Μάργκαρετ τὸν αναγνώρισε άμέσως και πῆγε κι' αὐτὴ στο τραπέζι τοῦ μπακαρά ὅπου ἦταν καθισμένος.

Σε λίγο, είχε πάρει τὸν πάγκο στὰ χέρια της. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἡ τύχη άρχισε να εὐνοή μ' έναν περίεργο τρόπο τὸν άγνωστο, καθώς και ὅλους ὅσοι βρίσκονταν στο ἴδιο «ταμπλώ» μ' αὐτόν.

Ἡ αλήθεια εἶνε πὸς ὁ πάγκος, πὸν αντιπροσωπεύονταν ἀπὸ τὴ λαίδη Γκλάδστων, ὁμολογούσε πολὺ συχνά τὴν ἡττα του, όταν έπρόκειτο γι' αὐτὸ τὸ ταμπλώ

και ὅτι ἡ λαίδη Γκλάδστων δὲν έπαίρνε οὐτε τὸν κόπο να κυττάξῃ τὰ φύλλα της. Ὁ άγνωστος, πὸν έπαιξε μεγάλη ποσά, είχε συγκεντρώσει τώρα έναν τεράστιο σωρὸ ἀπὸ «φίσεκ» μπροστά του. Καί, σε μίά στιγμή, τις έσπρωξε ὅλες στὴ μέση τοῦ τραπέζιου.

— Δώστε μου ένα χαρτί, εἶπε. — Κανείς άλλος δὲν έλαβε μέρος σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, πὸν φαίνόταν σάν μίά μονομαχία τοῦ άγνωστου και της λαίδης.

Τὸ χαρτί πὸν ἡ Μάργκαρετ έδωσε στὸν άγνωστο ἦταν ένα ὀκτώ. Αὐτὸς τὸ έκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ χέρι του και περιμένε.

Ἡ Μάργκαρετ πῆρε κι' αὐτὴ ένα χαρτί. Ἄλλα, τὴ στιγμή πὸν έπρόκειτο να τὸ φανερώσῃ, ὁ άγνωστος έβγαλε τὸν ἀναπτήρα του, τὸν άναψε και έβαλε φωτιά στο χαρτί πὸν κρατούσε στὰ χέρια του. Έπειτα, όταν είδε ὅτι είχε καη τὸ μισό, τὸ πέταξε μέσα στο στακτοδοχείο και σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὅλοι τὸν κυττάζαν κατάπληκτοι. Αὐτὸ ἦταν μίά σωστή τρέλλα. Γιότι, σύμφωνα με τὸν νόμου τοῦ παιχνιδιού, κέρδιζε ὁ πάγκος, ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν ὁ ένας παίκτης, γιό ένα ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν έδειχνε ἡ έξαφάνισε τὸ χαρτί του.

Ἡ λαίδη Γκλάδστων φαίνόταν πολὺ ταραγμένη. Καί, χωρίς να ενδιαφερθῇ περισσότερο γιό τὸ παιχνίδι, σηκώθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ θέσι της, λέγοντας στον γκρουπιέρη να πά τῖς φίσεκ πὸν είχε κερδίσει στο διαμέρισμά της. Έπειτα, βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ παιχνιδιού.

Μερικά λεπτά αργότερα, συνάντησε τὸν άγνωστο στον κήπο τοῦ Καζίνο.

— Γιότι τὸ κάνατε αὐτό; ὸν ρώτησε.

— Γιό να σας επιστρέψω τὸ τσέκι πὸν είχατε τὴν εὐγένεια να μὸν αφήσετε στὴν προηγούμενη συνάντησί μας, απάντησε αὐτὸς γελώντας.

— Ἄλλα ποῖος εἰσατε λοιπόν;

— Ένας άνθρωπος πὸν σας αγαπάει.

— Δεν σας άρκει αὐτό;

— Ἰσως, απάντησε ἡ Μάργκαρετ, κυτάζοντάς τον με τρυφερότητα.

Άγνωστος και ἡ Μάργκαρετ

Αισθηματικὸ διήγημα

Και πρόσθεσε σε λίγο: — Στ' αλήθεια, εἰσατε ένας παράξενος άνθρωπος!

— Παράξενος; απάντησε ὁ άγνωστος. Ἰσως... Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμαι μόνον εὐτυχιμένος.

— Γιό ποῖο λόγο;

— Γιότι βρίσκωμαι κοντά σας.

Ἡ λαίδη Γκλάδστων έγειρε τὸ κεφάλι της στον ὦμο του.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη, ψιθύρισε.

Ὁ άγνωστος τὴν έσφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὰ χεῖλη τους έσμίξαν σ' ένα φλογερὸ φιλή. Ἄλλα, ξαφνικά, ἡ Μάργκαρετ αποτραβήχτηκε ἀπὸ κοντά του.

— Τί περίεργο! εἶπε. Φέρνομαι μαζί σας σάν να σας γνωρίζω ἀπὸ καιρὸ κι' όμως δὲν ξέρω οὐτε τ' ὄνομά σας...

— Εἰγὼ όμως ξέρω πολλὰ πράγματα γιό σας, απάντησε ὁ άγνωστος. Ξέρω π.χ. πὸς ὁ άντρας σας σκοτώθηκε στον πόλεμο, πὸς εἰσατε πολὺ πλουσία, πὸς έχετε ἀπορρίψει ὡς σήμερα τρεῖς ἡ τέσσερες αἰδιόλογες προτάσεις γάμου και...

— ... Καί πὸς πρὶν ἀπὸ ένα λεπτό ξεχάστηκα στὴν ἀγκαλιά ενός άγνωστου. Εἶπε ἡ Μάργκαρετ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, απάντησε ὁ συνομιλήτης της. Αὐτὸς ὁ άγνωστος σας αγαπάει.

Ἡ Μάργκαρετ χαμογέλασε.

— Ὅα μπορούσατε να μὸν τὸ ἀποδείξετε; ρώτησε.

— Ένα σύννεφο λύπης πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ άγνωστου.

— Ἰσως, απάντησε. Ποῖος ξέρει, όμως, αν δὲν λυπηθῆτε όταν θά μάθετε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι;

— Τί θέλετε να πῆτε;

— Τίποτε. Ἄς μὴ μιλήσουμε γι' αὐτό...

Καί, πλάνοντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν τραβῆξε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ πάρκου.

Εἶχαν περάσει μεσάνυχτα όταν χωρίστηκαν. Ἡ λαίδη Γκλάδστων ανέβηκε εὐχαριστημένη στο διαμέρισμά της κι' αὐτὸν έκάμε τὴ βραδυὴν τουαλέττα της, έτοιμάσθηκε να πέσῃ στο κρεβάτι της.

Ἄλλα, ξαφνικά έκουσε να χτυποῦν τὴν πόρτα της.

Ἦταν ένας ἀπὸ τὸς ὑπηρετές τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ πρόσωπό του φαίνόταν πολὺ ταραγμένο.

— Σας ζητοῦν στο χῶλλ, εἶπε.

— Ποῖος;

— Ὁ κυριός... πὸν περπατούσατε στο πάρκο πρὶν μαζί του... Εἶνε μεγάλη ἀναγκη... Κατέβητε γρήγορα...

— Συνέβη τίποτε;

— Ναί... Φαίνεται πὸς τὸν χτύπησαν μόλις ἀπομακρυνθῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο, ἄλλα κατάρθωσε να συρθῇ ὡς ἐδῶ... Ζητάει να σας δῇ...

Οἱ ὑπηρετές τοῦ ξενοδοχείου είχαν εσπλώσει τὸν άγνωστο πάνω σ' έναν καναπέ.

Κρατούσε τὸ δεξι χέρι του πάνω στο στομάχι του. Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του έτρεχε αίμα... Χαμογελούσε, ωστόσο...

— Μάργκαρετ, εἶπε με σδυσμένη φωνή, καθώς ἡ νεαρή γυναίκα έσκυβε πρὸς τὸ μέρος του, δὲν φανταζόμουν ὅτι θά σου έδινα τόσο γρήγορα τὴν ἀπόδειξι πὸν μὸν ζητήσε...

Πρέπει να ξέρης, όμως, πὸς εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, γιότι θά ξεφυχσω με τὰ μάτια μου μέσα στὰ δικά σου... Να γιατί σύρθηκα ὡς ἐδῶ...

— Ἄλλα ποῖοι σε χτύπησαν;

— Αὐτοί...

— Ποῖοι αὐτοί;

— Οἱ συντροφὸί μου... Ἄνῃκα σε μίά συμμορία γκάνγκστερς... Κι' ἡ έντολή πὸν είχα ἦταν να σε κλέψω... Στο δικό μας κόσμο ἡ παρακοή τιμωρεῖται με θάνατο...

Τὸ ἦξερα πὸς αὐτὸ θά γινόταν. Ἄλλα δὲν φανταζόμουν πὸς θά ἦταν τόσο σύντομα...

Τὸ σῶμα του ἀναταράχθηκε ξαφνικά κι' ένα κύμα αίματος βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ἀντίο, Μάργκαρετ, ψιθύρισε με φωνή πὸν μόλις άκούγαταν. Γιό πάντα...

— Ἀντίο, αγαπημένε μου...

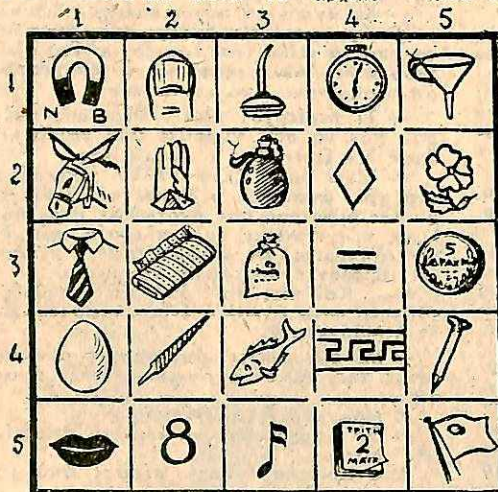
Τὸ σῶμα του ἀναταράχθηκε μίά τελευταία φορὰ κι' έπειτα έμεινε άκίνητο. Ἦταν νεκρός.

ΑΝΤΡΕ ΡΕΖΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Εάν βρείτε την σωστή ονομασία των διαφόρων πραγμάτων που εικονίζονται μέσα στα τετραγώνια του σχεδίου μας και τοποθετήσετε μέσα στο καθένα απ' αυτά το αρχικό

γράμμα της ονομασίας, τότε τα αρχικά αυτά θα σχηματίσουν οριζοντίως και καθετίς λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Αρχαίος θεός των Μωαβιτών στον οποίο προσέφεραν άνθρωπινα θύματα και ιδίως παιδιά.
- 2) 'Εξασφαλίζουν την άμυνα των συνόρων.
- 3) Θα την βρείτε σε άλλη σελίδα αν δεν την βρείτε μόνοι σας (αίτ.).
- 4) 'Η γυναίκα αυτή βρίσκεται στην άκμή της ηλικίας της.
- 5) 'Ηγεμών (τουρκικά).

Με την άμφοροειδή

Μια μεγάλη άμφοροειδή, μήκος 1 χιλιόμετρο, ξεκινάει για μια διαδρομή 7 χιλιομέτρων. Κατά την εκκίνησή της, ένας τροχοπεδής, που βρίσκεται στο τέλος της άμφοροειδούς, αρχίζει να προχωρή από βαγόνι σε βαγόνι προς το πρώτο. Όταν φτάνει σ' αυτό, η άμφοροειδή έχει πιά διατρέξει τα 7 χιλιόμετρα και σταματάει. Σε πόση απόσταση περπάτησε ο τροχοπεδής;

Περίεργη μοιρασιά

Δυο μητέρες και δυο κόρες μοίρασαν μεταξύ τους 900.000 δραχ. και πήραν καθεμία από 300.000. Πώς έγινε αυτό;

Μια παροιμία

A=1 I=9 P=17
B=2 K=10 Σ=18
Γ=3 Λ=11 Τ=19
Δ=4 Μ=12 Υ=20
Ε=5 Ν=13 Φ=21
Ζ=6 Ξ=14 Χ=22
Η=7 Ο=15 Ψ=23
Θ=8 Π=16 Ω=24

Έχοντας υπ' όψιν σας τον αριθμό που αντιστοιχεί στο κάθε γράμμα του αλφαβήτου στον ανωτέρω πίνακα, προσπαθήστε να ανακαλύψετε ποια παροιμία κρύβεται κάτω από τους κατωτέρω δημοσιευμένους αριθμούς οι οποίοι έχουν συγκεντρωθεί κατά πεντάδες:

15101 — 15211 — 97181 — 01915
23520 — 19718 — 19116 — 17241
91221 — 71513 — 91221 — 91715
131919

Π. χ. 12201 — 71513 = 12.20.17.
15.13 = ΜΥΡΟΝ.

Στο κυνήγι

"Αν ένας κυνηγός βρεθεί μπροστά σ' ένα πάνθηρα, ένα λαγούρι, ένα κουκάρ, ένα πουλάκι, κι έχει μία μόνο σφαίρα στο τουφέκι του, τί πρέπει να κάνει;

Ερωτήσεις

- 1) Πώς λεγόταν το κράτος του Ισράκ πριν από λίγα χρόνια; 'Υπεριοδονία; Λίβανος; Μεσοποταμία; Αφγανιστάν;
- 2) 'Η μέση διάρκεια της ζωής ενός αυτοκινήτου είναι...
3 χρόνια; 7 χρόνια; 12 χρόνια; 20 χρόνια;
- 3) Πότε άρχισαν να εκδίδονται κανονικά έφημερίδες στην Ελλάδα;
Τον 17ον αιώνα; Τον 18ον αιώνα; Τον 15ον αιώνα; Τον 16ον αιώνα;

Αγώνες σκεπτοβόλης

Δυο φίλοι, ο Α κι' ο Β, συναγωνίζονται στη σκοποβολή. Στην αρχή, πυροβολεί καθενας τους 30 φορές κι' χτυπάει 16 φορές το στόχο. Κατόπιν ο Α πυροβολεί άλλες 30 φορές και χτυπάει 4 φορές το στόχο, ενώ ο Β πυροβολεί άλλες 20 φορές και χτυπάει το στόχο 1 φορά. Ποιος έχει σημειώσει τελικά τις περισσότερες επιτυχίες;

Πόσες ομάδες

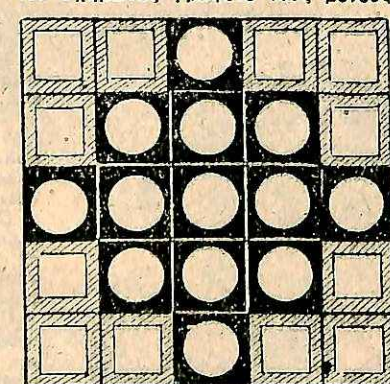
Πόσες ομάδες μονοψήφια αριθμών της ποσότητας 15; 7 3 5 6 4 3 2 6 3 3 1 8 3 7 4 1
Για να σας διευκολύνουμε, σας λέμε ότι η πρώτη τέτοια ομάδα είναι η 7 3 5.

Τονόγριφος

Πολλά πετούμενα πετούν άπειραχτα αν τ' αφήσεις. Κι' έφτα άστρα γίνονται λαμπρά τον τόνο αν τους κινήσεις.

Πάντα 65

Στους άσπρους κύκλους αυτού του σχήματος γράψτε τους μονούς

αριθμούς, απ' το 1 ως το 25, και στα άσπρα τετραγώνια γράψτε τους ζυγούς αριθμούς, πάλι απ' το 1 ως το 25. Πρέπει όμως το άθροισμα που αποτελούν οι αριθμοί κάθε οριζοντίως γραμμής, κάθε κατακόρυφου στήλης και καθεμιάς απ' τις δυο μεγάλες διαγωνίους, νάναι πάντοτε το ίδιο: δηλαδή 65.

Στοιχειώγριφος

Δεν το βλέπεις, μα και μόνο τ' όνομά του...
"Αν μπράβος... ένα γράμμα και σ' αυτό βάλλω τον τόνο, 'Ο,τι γίνεται σε ντύνει.

Δημιόδες χίνιγμα

Μια βαρκούλα φορτωμένη, Σε σπηλιά πάει και μπαίνει.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Ζωντανές αριθμομηχανές

Φαινόμενα ανεξήγητα για την επιστήμη

Κάποιο ζεστό απόγευμα του Αύγουστου του 1779, ένας καπνοκαλλιεργητής της Βιρτζίνιας προσπαθούσε να υπολογίσει την αξία της συγκομιδής του. Φαινόταν όμως ότι δεν τα πολυκαταφέρνε με την αριθμητική, κι' επιτέλους πεταξε με υψύ το χαρτί και το μολύβι του...

Μερικοί μαύροι σκλαβοί του σέκονταν εκεί κοντά, περιμένοντας διαταγές του. Ένας απ' αυτούς λοιπόν τον πλησίασε δειλά και του πρότεινε να κάνει το λογαριασμό που τον απασχολούσε. Εκπληκτικός για την τόλμη του, ο καλλιεργητής οσχέθηκε την προσφορά. Κι' ο νέγρος του έδωσε αμέσως τη λύση.

Κατόπιν ο καλλιεργητής τον υπέβαλε σε δοκιμασία, μ' άλλα αριθμητικά προβλήματα. Ο σκλαβός τα έλυσε όλα αυτοστιγμεί!

Ο νέγρος λοιπόν αυτός έγινε περίφημος στην εποχή του. Πρέπει να σημειώσω ότι ήταν γέρος κι' άγραμματος. Κι' όμως ευρίσκει εύκολα τη λύση των δυσκολότερων προβλημάτων. Όταν π. χ. του ζήτησαν να μετατρέψω 70 χρόνια, 17 ημέρες και 12 ώρες σε δευτερόλεπτα, έκαμε το λογαριασμό με το νου του κι' έδωσε την απάντησι σε 1 1/2 λεπτό της ώρας. Οι εξέτασται του δήλωσαν τότε βριαμδευτικά πως είχε καμει λάθος. Στην πραγματικότητα όμως... το λάθος ήταν δικό τους, γιατί είχαν παραλείψει να λάβουν υπ' όψιν τους τα δεκάτα χρόνια!

Τα χρονικά αναφέρουν κι' άλλες περιπτώσεις ανθρώπων, που το μυαλό τους λειτουργούσε σαν την καλύτερη αριθμομηχανή. Ένας απ' αυτούς, ο Γεντένια Μπουζόν, γεννήθηκε στην Αγγλία το 1807. Δεν έμαθε ποτέ να γράφει, αλλά οι αριθμοί τον έγελαν, τόσο που φαινόταν ανίκανος να συγκεντρώση τη σκέψη του σ' οτιδήποτε άλλο. Όταν π. χ. πήγαινε στην εκκλησία, δεν θυμόταν παρά μόνο πόσες λέξεις είχε το κήρυγμα. Όταν άκουγε ν' αναφέρουν μία χρονική περίοδο, την υπελόγιζε αμέσως σε δευτερόλεπτα.

Για να περάσει κάποτε την ώρα του, βάλθηκε να λογαριάσει τι ποσόν θα σχημάτιζον, αν διπλασίαζε 139 φορές ένα φαρδίνι (μικρό αγγλικό νόμισμα). Ο αριθμός της λύσεως απέτελετο από 39 ψηφία. Κατόπιν, ο Μπουζόν απασχολήθηκε να τον πολλαπλασιάσει με τον εαυτό του, πάντοτε με το νου του. Και βρήκε το γινόμενον, από 78 ψηφία, αλλά έπειτα από 2 1/2 μήνες. Στο διάστημα αυτό, διέκοπτε κάθε τόσο το λογαριασμό του και τον συνέχιζε αργότερα.

Γιατί ο «Αγράμματος Υπολογιστής» — όπως έπανομάσθη ο Μπουζόν — είχε την περίεργη ικανότητα να εγκαταλείπει τους λογαριασμούς ενός πολυπλόκου προβλήματος επί μία βδομάδα ή ένα μήνα και να τους εξακολουθή κατόπιν απ' το σημείο όπου είχε σταματήσει. Μπορούσε επίσης να συζητή ζωηρά, ενώ λογαρίαζε. Αυτό δείχνει ότι ένα τμήμα του εγκεφάλου του λειτουργούσε ανεξάρτητα απ' τα άλλα, σαν αυτόματη αριθμομηχανή.

Ένα αιώνα αργότερα, ο Γερμανός Γιόχαν Ντάξ έπέτυχε ακόμη εκπληκτικότερα κατορθώματα, υπό τον έλεγχο περιφημών επιστημόνων. Πολλαπλασίασε π. χ. σε 9 ώρες δυο εκατονταψηφίους αριθμούς. Έβγαζε την τετραγωνική ρίζα ενός αριθμού με 100 ψηφία σε λιγώτερο από μία ώρα.

Τέλος, ο Αμερικανός Κόλμπουρν ήταν ένα ακόμη αριθμητικό φαινόμενον του περασμένου αιώνα. Σε ηλικία 8 ετών, μπορούσε να εξαγάγει την κυβική ρίζα ενός έννεαψηφίου αριθμού, ν' αναγάγη το 8 στη 16η δύναμι, κλπ.

Κι' όμως αγνοούσε τους κανόνες της απλής αριθμητικής και δεν μπορούσε να εξηγήσει με ποιο μηχανισμό σκέψης έκανε τους υπολογισμούς του. Όταν π. χ. του ζήτησαν να πολλαπλασιάσει το 21.735 με το 543, βρήκε τη λύση κι' απάντησε κατόπιν ότι είχε πολλαπλασιάσει τους αριθμούς 65.205 και 181. Το γινόμενον ήταν το ίδιο και στις δυο περιπτώσεις. 'Οσοόο ο Κόλμπουρν δεν μπόρεσε να εξηγήσει γιατί ο νους του είχε αντικαταστήσει τους δυο αρχικούς αριθμούς με άλλους ισοδυνάμους.

Αλλά

Αλλά μεν βουλαι ανθρώπων...

Στο Μπρούκλιν, κάποιος Τζέιν Λάντριγκρουν ήθελε ν' αυτοκτονήσει μ' έναν πρωτότυπο τρόπο και σκέφθηκε να κρεμασθή προς τα έξω από το παράθυρό του, που βρισκόταν στον έκτο όροφο ενός ουρανοξύστου. Τη στιγμή, όμως, που έδενε το σχοινί στο παράθυρο, έπεσε στο κενό. 'Ετσι, δεν πραγματοποιήθηκε η επιθυμία του ή καλύτερα πραγματοποιήθηκε αλλά με τρόπο διαφορετικόν από εκείνον που λογαρίαζε...

Ο γυιός του προεστού

Το παρκιμυθάκι σας

Στα χρόνια τα παλιά, ο τυφλοπόντικας — όπως λέει η λαϊκή παράδοση — ήταν άνθρωπος, γυιός ενός προεστού.

Στο χωριό είχε πεθάνει κάποιος κι' άφηκε ένα καλό χωράφι κι' έπειδή τα παιδιά του ήταν μικρά ο προεστός σκέφτηκε να το αναλάβει αυτός κι' άρχισε να το καλλιεργή.

Μιά μέρα όμως, όταν μεγάλωσαν τα παιδιά του πεθαμένου, θελήσαν να πάρουν το χωράφι τους και πήγαν κλαίοντας και το ζήτησαν.

— Παιδιά μου, απάντησε ο προεστός περιμένετε να μεγαλώσετε ακόμη. 'Ως τότε θα πληρωθώ κι' εγώ το χρέος που είχα σέ μένα ο πατέρας σας! Το χωράφι, προσωρινά, είναι δικό μου! Αυτό μου είπε ο πατέρας σας, πριν ξεψυχήσει και του συχώρεσα και τις αμαρτίες του!

Τα παιδιά όμως, επέμεναν και ζητούσαν το χωράφι τους και τότε, ο προεστός τους είπε:

— Έλάτε αύριο μαζί μου να πάμε στο χωράφι και να ρωτήσετε τον πατέρα σας κι' είμαι βέβαιος πως θα σας αποκριθώ. 'Αν πη πως είναι δικό σας, αποτραβιέμαι. 'Αν όχι, αποτραβηχτήτε σεις, ως που να μεγαλώσετε!

Πρωί - πρωί, την άλλη μέρα, τα παιδιά βρέθηκαν στο χωράφι. Πριν απ' αυτά όμως, είχε πάει ο προεστός με το μοναχογυιό του. 'Ανοιξε ένα τάφο, έκρυψε το γυιό του μέσα και τον συμβούλεψε τι ν' απαντήσει.

- Ρωτήσατε, λέει στα παιδιά.
- Πατέρα! φώναξαν.
- Ορίστε!
- Το χωράφι δικό μας είναι ή του προεστού;

— Του προεστού... του προεστού... φώναξε απ' τον τάφο του ο γυιός του. Του χρωστούσα χρήματα και του τόδωσα!

Τα παιδιά κοκκάλωσαν.

— Συχώρεσε μας, κύρ - προεστέ, είπαν κι' έφυγαν.

Έκανε πως έφευγε μαζί τους ο προεστός, αλλά σε λίγη ώρα ξαναγύρισε στο χωράφι για να ξεσκεπάσει το γυιό του.

Σηκώνει την πέτρα και τι να ιδεί. Πεταχτηκε από μέσα ένας τυφλοπόντικας με νύχια και χέρια σαν του ανθρώπου και χάθηκε στο βάθος του δρόμου, φωνάζοντας:

— Χωράφι γύρευες, χωράφι πήρες, πατέρα!

Έτσι τιμωρήθηκε σκληρά κι' έχασε το παιδί του που μεταμορφώθηκε σε τυφλοπόντικα και σκάβει έκτοτε τυφλά τα χωράφια και τους υπονόμους, φτιάνοντας σωρούς απ' το χώμα.

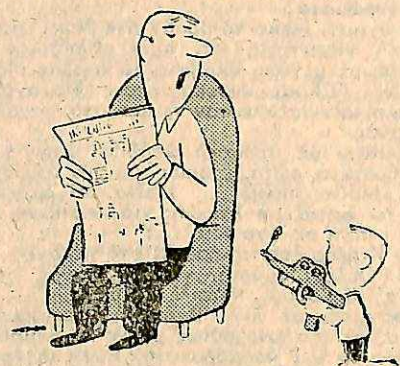
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

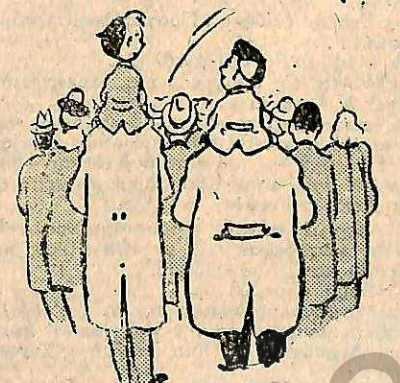
Δασκάλα: Για ποιο λόγο άλλα σύννεφα είναι άσπρα κι' άλλα μαύρα;
Λιλιέκα: Γιατί τ' άσπρα σύννεφα γίνονται απ' τα νερά που είναι καθαρά και τα μαύρα απ' τα βρώμικα.

Δασκάλα: Γιατί, Κώστα, ο Απόστολος Ανδρέας λέγεται πρωτόκλητος;
Κώστας (σοδάρως): Γιατί τελειώνει σε «ας». Και είπαμε πως τα εις «ας» και «ης» άρσενικά είναι πρώτης κλίσεως.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Πάλι, Τοτό, χαρτζηλίκι, μου ζητάς;...

— Έμένα ο πατέρας μου είναι πιο ψηλός.
— Όχι, πώς το λένε;
— Προϊστορικό.
— Μπα, και γιατί;
— Γιατί το τρώω πριν από το μάθημα της ιστορίας!...

Μπράβο Λόλα!..

Λόλα: Μαμά, βγήκα πρώτη στη ζωολογία.

Μαμά: Μπράβο!... Και τί σε ρώτησαν;

Λόλα: Πόσα πόδια έχει το ελάφι... και απάντησα τρία!...

Μαμά: Και βγήκες πρώτη μ' αυτή την απάντησι;

Λόλα: Ναι, γιατί οι άλλες απάντησαν πως έχει μόνο δυό!...

Του σκύλου ή ουρά

Το ποιηματάκι σας

"Έχω ακούσει χίλια λόγια χαρωπά, λυπητερά, μα ποτέ καμιά φορά δε μίλησαν τα λόγια σαν του σκύλου την ουρά.

Ανταμάθηκαν άνθρωποι κι' έχουν κλάψει από χαρά, μα κανείς καμιά φορά «καλώς ώρισες» δεν είπε, σαν του σκύλου την ουρά.

Και σε φίλους και σε ξένους έχω δώσει τη χαρά. Με ξεχάσαν μία φορά... μα πιστός μου μένει ο σκύλος και σαλεύει την ουρά.

Σ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο τυφλός ζητιάνος

Η ιστοριοσύλα σας

"Ένας μικρός πλησιάζει ένα διαβάτη και του ζητά έλεησιν.

— Μιά βοήθεια για τον άομματο, κύριε! του λέει με θρηνώδες ύφος.

Ο διαβάτης στέκεται και ψάχνει στην τσέπη του. Τη στιγμή όμως που βγάζει ένα χαρτονόμισμα, μία υποψία περνάει απ' το μυαλό του.

— Που είναι αυτός ο άομματος; ρωτάει το μικρό.

Και ο μικρός του δείχνει τότε με το δάχτυλο έναν κακοντυμένο άνθρωπο που στέκεται μπροστά στη βιτρίνα ενός φωτογραφείου, λίγο πιο πέρα.

— Νάτος, κύριε, κυττάζει τις φωτογραφίες για να περνά ή ώρα του!...

MIKY-ΜΑΟΥΣ

Εξυπνάδες

Μαρία: Μαμά, ο Τοτός με χτυπά. Μαμά: Τοτό, γιατί χτυπάς την αδελφούλα σου;

Τοτός: Λυπάμαι, μαμά, που τη βλέπω αδύνατη.

Μαμά: Καλά, με το ξύλο θα παχύνει;

Τοτός: Μά δεν άκουσ καμιά φορά, μαμά, που λένε «την έκαμε οχτακόσιες οκάδες απ' το ξύλο»;

— Ξέρεις, Μαρία πώς το λένε αυτό το κουλουρί που τρώω;

— Όχι, πώς το λένε;

— Προϊστορικό.

— Μπα, και γιατί;

— Γιατί το τρώω πριν από το μάθημα της ιστορίας!...

— Πές μου, έσύ Πέτρο, γιατί έχουμε τ' αυτιά;

— Για να μας βοηθούν να βλέπουμε.

— Πώς;

— Μπα βέβαια, κύριε. 'Αν δεν είχαμε αυτιά, που θα στηρίζαμε τότε τα ματαγυαλιά;

Στο σχολείο, η δασκάλα λέει στον αμελέτερο μαθητή της τάξεως:

— "Αν μάθη ο πατέρας σου την διαγωγή σου εδώ, θ' άσπρίσουν τα μαλλιά του.

— Αδύνατον, κυρία!... ο μπαμπάς είναι φαλακρός!...

Μπαμπάς: "Έμαθες το αλφάβητο, παιδί μου;

Τάκης: Ναι μπαμπά!...

Μπαμπάς: Καλά, πές μου, λοιπόν, ύστερα από το άλφα ποιο γράμμα έρχεται;

Τάκης: "Όλα τ' άλλα, μπαμπά!...

Ο Τοτός στον παππού του:

— Παππού, τώρα στη γιορτή σου, θα σου αγοράσω ένα ζευγάρι γυαλιά.

— Εύχαριστώ, παιδί μου, αλλά δεν θέλω. Έχω γυαλιά.

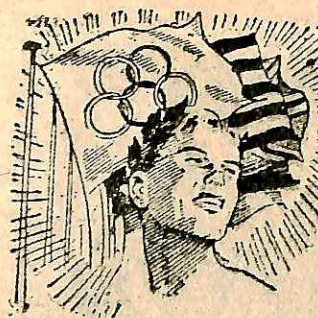
— Δεν έχεις πιά, παππού, σου τάσπασα.

— Τι βαθμό πήρες σήμερα στο σχολείο, Τοτό;

— Μικρότερο από τον χθεσινό κατά μία μονάδα.

— Και τί είχες πάρει χθές;

— Ένα!...

Ο Διεθνής ΜΠΑΣΚΕΤ

ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ μπασκετμπωλισταί

Χάσλεν Γκλουμπρόττερς

Τα τέλη του 1926 ο νεαρός προπονητής Άμπε Σέιπερστάιν ήταν χωρίς δουλειά. Μία επαγγελματική ομάδα νέγων μπασκετμπωλιστών στις νότιες συνοικίες του Σικάγου ζητούσαν προπονητή. Έτσι ο Σέιπερστάιν και οι νεγροί αναγκάστηκαν να συνεργασθούν. Άλλα τα οικονομικά τους δεν πήγαιναν καλά. Οι αγώνες τους αν και ήταν νικηφόροι πάντα, άφηναν ωστόσο παθητικό. Τέλος οι υποστηρικτές της ομάδας βαρεθήκαν να πληρώνουν χρέη και εγκατέλειψαν ομάδα και προπονητή στην τύχη τους.

Έξυπνος ο Σέιπερστάιν σκέφθηκε να εκμεταλλευθεί μονάχως του την ομάδα των νέγων. Υπόγραψαν συμβόλαιο μεταξύ τους και από «Σαβού Μπίγκ Φάιθ» ώνομάσθησαν «Χάρλεμ Γκλόμπ-τρόττερς». Σκληρή δουλειά άρχισε αμέσως για όλους. Ο προπονητής κουράστηκε να βρήκε τεχνικούς συνδυασμούς που να κάνουν εντύπωση στο απαιτητικό Αμερικανικό κοινό. Άλλα και οι παίκτες αγωνίσθηκαν με την ψυχή τους για να εφαρμόσουν με επιτυχία στην πράξη τα όσα ο Σέιπερστάιν επινοούσε.

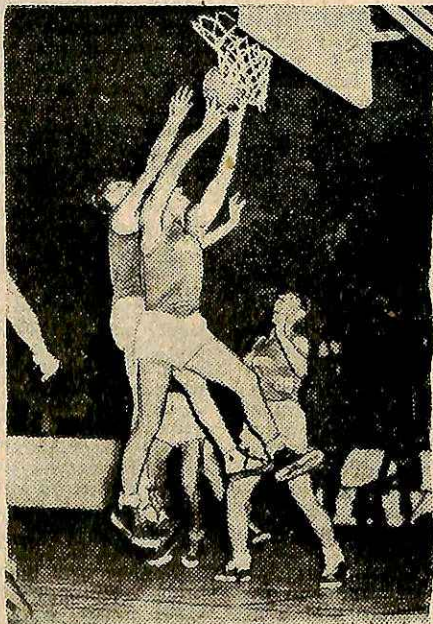
Το Νοέμβριο του 1927 η ομάδα του Σέιπερστάιν είχε συγκεντρώσει από τα παιχνίδια της αρκετά κέρδη. Μ' αυτά αγόρασε δυο μεγάλα επιδακτύκια αυτοκίνητα και τα μετέφερε σε κινητά ξενοδοχεία. Ξεκίνησε λοιπόν για το γύρο της Αμερικής. Άλλα τα αυτοκίνητα ήταν λίγο μεταχειρισμένα και μεταξύ του Μάϊλς Σίτυ, Μοντάνας και Γλασκόου, τή βρήκε ένα φοβερό κρύο, με βροχές και χιόνια, που στο τέλος το ένα από αυτά βγήκε από τους δρόμους άχρηστο. Ο Σέιπερστάιν και οι νεγροί του όμως δεν απογοητεύθηκαν! Φόρτωσαν ό,τι μπορούσαν στο αυτοκίνητο του ύπνου και εγκατέλειψαν στην τύχη του το χαλασμένο.

Έτσι άρχισε η δύσκολη καριέρα των νέγων και του προπονητή τους. Γρήγορα όμως οι αγώνες των, οι νίκες των, η φήμη των τους χάρισε όλες τις ανέσεις, κι οι περιπέτειες ξεχάστηκαν. Γύρισαν όλες

τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, τον Καναδά, το Μεξικό, την Κούβα και τη Χαβάη και επέτυχαν σε μία περίοδο 20 χρόνων ρεκόρ κατά μέσον όρο 929 τερμάτων καθένας. Τον περασμένο χρόνο ταξίδεψαν 50.000 μίλλια, έπαιξαν έμπρος σε σύνολο 500.000 θεατών, κέρδισαν 152 παιχνίδια και έχασαν μονάχα 4.

Ο Σέιπερστάιν σε μία συνέντευξή του με ένα περίεργο δημοσιογράφο, εξήγησε το μυστικό της επιτυχίας των νέγων μπασκετμπωλιστών. «Οι φίλαθλοι, είπε, κουράσθηκαν να βλέπουν τα ίδια και τα ίδια. Διψούσαν κάτι νέο να παρουσιάσουν στους θεατές. Τα παιχνίδια τους δεν είναι μονότονα. Ταξιδεύουμε την ημέρα και παίζουμε μπάσκετ τη νύχτα. Οι αγώνες μας είναι καθημερινοί. Διαρκούν από το Νοέμβριο μέχρι τον Απρίλη.

Ο κάθε παίκτης μας προφυλάσσει με ειδικές «επαγωγικές» (προφυλακτικές) επιδοσεις για τους αγώνες των χειρών, για να μη κτυπουν κατά τα πεσίματά τους οι παίκτες του μπάσκετ» τους αγώνες του και με ειδικές «επιγονατίδες» τα γονάτα του. Με τον τρόπον αυτό είχαμε σε 3000 παιχνίδια μονάχα 29 ατυχήμα-

Μεταξύ των ομάδων που διακρίνονται στο μπάσκετ -μπόλ είναι και η Βραζιλιανή εθνική ομάδα, που διακρίνεται στην Ελλάδα μας σ' ένα αγώνα με την εθνική της Ελλάδας.

τα χειρών και αυτά όχι σοβαρά.

Αντί να χρησιμοποιούμε το ταχύ επιθετικό παιχνίδι που πολύ γρήγορα κουράζει θανάσιμα την ομάδα, μεταχειριζόμαστε γρήγορες πάσες, άργο τρέξιμο και περιέργες ρίψεις. Σε μία στιγμή που ένας παίκτης μας είναι ξεμαρκάριος δεν διατάζει να κάνει κόλπα τεχνικά με την μπάλα. Οι δεξιότητες αυτές των νέγων μπασκετμπωλιστών ενθουσιάζουν το κοινό και χειροκροτούνται ζωηρότατα.

Μετά από κάθε αγώνα ακολουθεί πάντα ένα γερό δείπνο. Μόλις όμως κτυπήσει η κουδούνα όλοι μας είμαστε στα κρεβάτια μας στο αυτοκίνητο - ξενοδοχείο μας.

Οι παίκτες μου αν και είναι κάτοχοι όλων των μυστικών του παιχνιδιού πάντα βρίσκουν και κάτι να παρατηρήσουν από τους αγώνες των. Μετά από το νυχτερινό παιχνίδι ακολουθεί την άλλη ημέρα η κριτική. Έτσι όλοι μας κάτι μαθαίνουμε παίζοντας, συζητώντας και κρίνοντας.

Η τεχνική των νέγων «Χάρλεμ Γκλόμπ-τρόττερς» έχει εξελιχθεί στο ανώτερο δυνατό σημείο. Αν και είναι «καθολικοί παίκτες», παίζουν δηλαδή σ' όλες τις θέσεις, εν τούτοις ο καθένας από τους οκτώ νέγρους μας έχει και μια ανεπτυγμένη ειδικότητα στο σουτάρισμα της σφαίρας στο καλάθι. Άλλος δηλαδή είναι καλύτερος στα κατ' ευθείαν έμπρος σουτ, άλλος στα δεξιά, άλλος στα αριστερά. Έτσι οι συνδυασμοί που εφαρμόζουν στα παιχνίδια τους, καταλήγουν πάντα στους παίκτες, που είναι σε ευνοϊκή θέση για το σουτάρισμα από την κατάλληλη γι' αυτούς θέση. Έτσι εξηγείται και η ευκολία με την οποία πραγματοποιούν τέρματα, συμπλήρωσε ο Σέιπερστάιν.

Αν και παίζουμε αγωνισμένοι 6 μήνες το χρόνο, καί κάθε βράδυ δεν παραλείπουμε την ημέρα να κάνουμε ατομική προπόνηση. Σφάλματα επιθετικής και αμυντικής, σφάλματα στα σουτ και στην τακτική όλα μελετώνται στις προπονήσεις της ημέρας, ενώ το βράδυ πρόκειται να γίνη το επόμενο παιχνίδι μας.

Με ρωτάτε, λέει τέλος ο Αμερικανός προπονητής, που παίζεται περισσότερο το μπάσκετ. Λοιπόν η Γκιόμα της Ουάσινγκτον είναι πραγματικά η πόλις του μπάσκετ - μπόλ. Κάθε Πέμπτη βράδυ όλη η πόλις παίζει ή παρακολουθεί αγώνες μπάσκετ. Το Λος Άντζελες είναι περίφημο για τους αγώνες του τριττού κάθε εβδομάδας. Η Έβανσβιλ είναι πόδιλάντ! Πραγματικά, ο ποδηλάτης δεν είχε πάει σχεδόν τίποτε από τη Νιούκροισι, κι έτσι μπόρεσε να σκωθεί αμέσως, να ξυλακοπήσει αλύπητα τον απρόσεκτο σωφέρ και να τον στείλει στο νοσοκομείο!

Η τιμωρία του σωφέρα Ένα παράξενο δυστύχημα της προχώρας κινήσεως συνέβη τελευταίως στη γερμανική πόλη Καρλσρούη: Ένας σωφέρ μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο... γιατί παρέσυρε με το αυτοκίνητό του, ένα ποδηλάτη! Πραγματικά, ο ποδηλάτης δεν είχε πάει σχεδόν τίποτε από τη Νιούκροισι, κι έτσι μπόρεσε να σκωθεί αμέσως, να ξυλακοπήσει αλύπητα τον απρόσεκτο σωφέρ και να τον στείλει στο νοσοκομείο!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Οι ονομασίες που πρέπει να βρεθούν είναι:

- 1) Μαγνήτης, Όνυξ, Λαδωτήρι, Όρολογιον, Χωνί.
- 2) Όνος, Χειρόκτιον, Υδροδοχείον, Ρόμβος, Άνθος.
- 3) Λαιμοδέτης, Υφασμα, Σάκκος, Ίσον, Νόμισμα.
- 4) Όν, Ρίνη, Ίχθύς, Μαϊάνδρος, Ήλος.
- 5) Χείλη, Άριθμός, Νότα, Ημερολόγιον, Σημαία.

Με τα αρχικά των λέξεων αυτών σχηματίζονται οριζοντίως και καθέτως οι λέξεις:

- 1) ΜΟΛΩΧ. 2) ΟΧΥΡΑ. 3) ΛΥΣΙΝ. 4) ΩΡΙΜΗ. 5) ΧΑΝΗΣ.

Με την άμξεστοιχία

Ένα χιλιόμετρο, όσο δηλαδή είναι το μήκος της άμαξοστοιχίας (άδιαφορο αν αυτή βρισκόταν συγχρόνως σε κίνηση).

Περίεργη μοιρασιά

Ήσαν 3 γυναικές εν όλω: κόρη, μητέρα και γιαγιά.

Μιά προοίμια

- 15—10. 11. 5. 21. 19. 7. 18—10. 1. 9—15—23. 5. 20. 19. 7. 18—19. 1—16. 17. 24. 19. 1—22. 17. 15. 13. 9. 1—22. 1. 9. 17. 15. 13. 19. 1. 9.

Έτσι πρέπει να χωριστούν οι αριθμοί για να μωρεσέτε αντικαθιστώντας τους με τα αντίστοιχα γράμματα να διαβάσετε την γνωστή προοίμια: «Ο κλέφτης και ο ψεύτης τα πρώτα χρόνια χαίρονται».

Στό κυνήγι

Να σκοτώσει με τη σφαίρα το θηρίο. Γιατί οι τέσσερες αυτές ονομασίες σημαίνουν όλες ένα και το αυτό θηρίο.

Έρωτήσεις

- 1) Μεσοποταμία. 2) 7 χρόνια (για την Αμερική). 3) Τον 17ον αιώνα.

Αγώνες σκοποβολής

Ο Α έχει σε 60 πυροβολισμούς 20 επιτυχίες, ο Β σε 50 πυροβολισμούς 17 επιτυχίες. Νικητής λοιπόν είναι ο Β.

Πόσες ομάδες:

Οι ομάδες που έχουν άθροισμα 15, είναι οι εξής οκτώ: 735, 564, 6432, 4326, 26331, 3318, 3183, 3741.

Τενόγριφος

Πουλιά — Πούλια

Πάντα 65

Οι αριθμοί που γραφούν ως εξής, κατά σειράν, εξ αριστερών προς τα δεξιά:

- 18, 22, 1, 10, 14 — 24, 3, 7, 11, 20, — 5, 9, 13, 17, 21 — 6, 15, 19, 23, 2 — 12, 16, 25, 4, 8.

Στοιχειώδεις

ΦΑΣΜΑ — ΥΦΑΣΜΑ

Δημώδες χίνιγμα

Το κουτάλι στο στόμα.

☉☉

Η τιμωρία του σωφέρα

Ένα παράξενο δυστύχημα της προχώρας κινήσεως συνέβη τελευταίως στη γερμανική πόλη Καρλσρούη: Ένας σωφέρ μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο... γιατί παρέσυρε με το αυτοκίνητό του, ένα ποδηλάτη! Πραγματικά, ο ποδηλάτης δεν είχε πάει σχεδόν τίποτε από τη Νιούκροισι, κι έτσι μπόρεσε να σκωθεί αμέσως, να ξυλακοπήσει αλύπητα τον απρόσεκτο σωφέρ και να τον στείλει στο νοσοκομείο!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ των θαλασσών

Γιατί διαφέρουν από της ξηράς

Όσονδήποτε δριμύς και αν είναι ο χειμώνας, δεν λείπουν ποτέ μερικές «χλιαρές πνοές», που ανεβάζουν τη θερμοκρασία και μοιάζουν σαν προάγγελος της ανοίξεως.

Αν ρωτήσετε τους μετεωρολόγους από που προέρχονται αυτές οι πνοές, θα σας απαντήσουν ότι προέρχονται από τη Βόρειο Θάλασσα και ότι αποτελούν ένα είδος αντανάκλασης του καλοκαιριού των ωκεανών στα κλιματά μας.

Γιατί και οι ωκεανοί έχουν τις εποχές τους. Μόνον ότι δεν συμπίπτουν με τις δικές μας. Η ξηρά και η θάλασσα έχουν, στην πραγματικότητα, ξεχωριστές εποχές ή καθεμιά.

Άλλα πώς δημιουργούνται οι εποχές στη θάλασσα;

Αν αναμίξετε δυο δοχεία με νερό διαφορετικής θερμοκρασίας, το μίγμα που θα σχηματισθεί θ' αποκτήσει μέσα σε λίγα λεπτά μια και την αυτή θερμοκρασία. Κάτι παρόμοιο φθάνει να συμβαίνει και με τα νερά των θαλασσών, αφού συκοινωνούν όλα μεταξύ των, από τη μίαν άκρη του πλανήτη μας ως την άλλη. Άλλα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Κάθε θάλασσα έχει τη δική της θερμοκρασία, σαν να ήταν κλεισμένη μέσα σ' ένα δοχείο με αδιαπέραστα τοιχώματα και να μην έρχονταν σ' έπικοινωνία με τις άλλες.

Εκείνο που εμποδίζει την ανάμιξη των θαλασσών μεταξύ των είναι η διαφορά της θερμοκρασίας των και η διαφορά της πυκνότητάς των, που οφείλεται στο γεγονός ότι δεν έχουν την ίδια περιεκτικότητα σε άλατα.

Εκτός, λοιπόν, μιάς σχετικής αναμίξεως, που συμβαίνει στα σημεία της επαφής των, κάθε θάλασσα διατηρεί την ανεξαρτησία και την ατομικότητά της.

Η σύγκρουσις των θαλασσών μεταξύ τους συνεχίζεται από την εποχή των πρώτων γεωλογικών διαμορφώσεων τ ο υ πλανήτη μας, χωρίς να καθίσταται δυνατή η ανάμιξις των (που δεν πρόκειται, άλλωστε, να γίνη ποτέ). Είναι δε τόσο αδιαπέραστα τα μεταξύ των «τοιχώματα», που, καθ' όλες τις ενδείξεις, υπάρχει ακόμη στην τροπική περιοχή ένα πελώριο στρώμα ύδατος, που στερείται τελείως οξυγόνου και μοιάζει σαν αληθινή ορυκτή θάλασσα. Τα ύδατα των άλλων θαλασσών κυλούν πάνω σ' αυτή την ορυκτή θάλασσα, χωρίς να μπορούν να της μεταδώσουν

Αυτή η μετακίνησις των θαλασσίων ρευμάτων επηρεάζεται επίσης από τη σελήνη και ακολουθεί μία περίοδο 9,3 ετών. Έπειδή, λοιπόν, αυτή η περίοδος δεν είναι ακριβώς πολλαπλάσιο του δικού μας έτους, συμβαίνει ώστε το καλοκαίρι και ο χειμώνας των θαλασσών να διαφέρουν από τον ένα χρόνο στον άλλον, σχετικά με το δικό μας ημερολόγιο. Κατά το 1930 π.χ., το καλοκαίρι των θαλασσών συνέπιπτε με το μήνα Αύγουστο του ημερολογίου μας, το 1939 με το Νοέμβριο και έφετος με το Φεβρουάριο.

Η μεγαλύτερη εξάπλωσις των τροπικών υδάτων γίνεται κάθε 111 χρόνια, όποτε οι ηλιακές κηλίδες συγκεντρώνονται πάνω στον ίδιο παράλληλο. Η ευεργετική επίδρασις της διαρκεί τότε επί 20 περίπου χρόνων, όπως συνέβη μεταξύ των ετών 1865 - 1885. Η προσεχής νέα περίοδος θα συμπίσει γύρω στο έτος 1995.

ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 13
Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

τη θερμοκρασία τους, το αλάτι και το οξυγόνο που περιέχουν κτλ.

Ας δούμε τώρα πώς δημιουργούνται οι θαλάσσιες εποχές.

Τα ύδατα που προέρχονται από τους πόλους και που είναι ψυχρά και πολύ λίγο αλμυρά τείνουν, λόγω της αδρανείας των, να κατακαθίσουν στο θαλάσσιο βυθό και να σχηματίσουν μία πελώρια λεκάνη μέσα στην οποία να περικλείουν τα τροπικά ύδατα.

Τα πρώτα αντιπροσωπεύουν, λοιπόν, το ακίνητο μέρος του ωκεανού. Ένώ τα δεύτερα, που έχουν περιεκτικότητα σε άλατι ανώτερη από τα πρώτα κατά 35οοο αποτελούν το ελαφρό, κινητό και ζωντανό μέρος του ωκεανού.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Τα τροπικά ύδατα μετακινούνται διαρκώς και βρίσκονται σε συνεχή πάλη με τα πρώτα, για να μωρεσούν να καταρριφούν το τεύχος, που υψώνεται μπροστά τους και να διεισδύσουν ανάμεσα στα πολικά ύδατα.

Αυτός ο αγών, όπως είναι φυσικό, έχει διάφορες φάσεις. Κατά την πρώτη από αυτές, τα τροπικά ύδατα καταρδώνουν να φθάσουν ως τη Σπιτσβέργη. Στους ωκεανούς επικρατεί τότε καλοκαίρι. Αντίθετα, ή επάνοδο αυτών των υδάτων στον τόπο της αρχικής των προελεύσεως δημιουργεί τον θαλάσσιο χειμώνα. Η άνοιξις και το φθινόπωρο, εξ άλλου, αντιστοιχούν στις μεταστροφικές περιόδους αυτών των μεγάλων μετακινήσεων.

Αυτή τη μετακίνησις των υδάτων από τον Ισημερινό προς τους πόλους και αντίστροφα μπορούμε να την αντιληφθούμε και μέσα σε μία μικρή λεκάνη με νερό. Αν φυσηάμε με το στόμα μας το νερό σε μία πλευρά, δίνοντας του κατεύθυνσις προς την απέναντι, πλευρά, θα συμβή το εξής: θα σχηματισθούν αμέσως επιφανειακά ρεύματα που θα διευθυνθούν προς την απέναντι πλευρά, άλλ' όταν την συναντήσουν, θ' αρχίσουν να υποχωρούν προς το σημείο της εκκινήσεως των.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με τα ρεύματα του ωκεανού. Και σ' αυτά οφείλεται το καλοκαίρι και ο χειμώνας των θαλασσών.

Αυτή η μετακίνησις των θαλασσίων ρευμάτων επηρεάζεται επίσης από τη σελήνη και ακολουθεί μία περίοδο 9,3 ετών. Έπειδή, λοιπόν, αυτή η περίοδος δεν είναι ακριβώς πολλαπλάσιο του δικού μας έτους, συμβαίνει ώστε το καλοκαίρι και ο χειμώνας των θαλασσών να διαφέρουν από τον ένα χρόνο στον άλλον, σχετικά με το δικό μας ημερολόγιο. Κατά το 1930 π.χ., το καλοκαίρι των θαλασσών συνέπιπτε με το μήνα Αύγουστο του ημερολογίου μας, το 1939 με το Νοέμβριο και έφετος με το Φεβρουάριο.

Η μεγαλύτερη εξάπλωσις των τροπικών υδάτων γίνεται κάθε 111 χρόνια, όποτε οι ηλιακές κηλίδες συγκεντρώνονται πάνω στον ίδιο παράλληλο. Η ευεργετική επίδρασις της διαρκεί τότε επί 20 περίπου χρόνων, όπως συνέβη μεταξύ των ετών 1865 - 1885. Η προσεχής νέα περίοδος θα συμπίσει γύρω στο έτος 1995.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΝΟΣ «τιμίου» ανθρώπου

Όλοι οι κάτοικοι της μικρής πόλεως είχαν παρακολουθήσει την κηδεία του Μπαντόν - Λερεμίν. Γιατί ο μακαρίτης ήταν σ' όλη του τη ζωή υπόδειγμα τιμίου ανθρώπου, άφοβος στα λόγια του, στους τρόπους του, ως και στο ντύσιμό του ακόμη. Κάθε φράσι του ήταν μία συμβουλή, κάθε χειρονομία του φαινόταν σαν εύλογία...

Είχε αφήσει δυο παιδιά: ένα γιο, Γενικό Σύμβουλο, και μία κόρη, σύζυγο του συμβολαιογράφου Πουαρέλ. Τα δυο αδέλφια ήταν απαρνηγόρητα για το θάνατο του αγαπημένου τους πατέρα.

Μετά την κηδεία, γύρισαν στον σπίτι κι άνοιξαν τη σφραγισμένη διαθήκη του μακαρίτη, σύμφωνα με τις τελευταίες θελήσεις του. Ο Πουαρέλ, που ήταν κι αυτός παρών, στερέωσε καλύτερα τα γυαλιά του κι άρχισε να διαβάει, με μονότονη φωνή:

«Αγαπημένα μου παιδιά. Δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ ήσυχα τον αιώνο ύπνο, αν δεν σας άφισα αυτήν την εκμυστηρευσι του εγκλήματος που με βασάνισε σ' όλη μου τη ζωή. Ναί, έκαμα ένα στυγερό, ένα αποτρόπαιο έγκλημα!

Ήμουν 26 ετών, νεοφτασμένος από την επαρχία στο Παρίσι, δίχως συγγενείς ή φίλους. Δεν μπορούσα να ζω όλομόνος, μέσα σ' ένα ξένο κι άδιαφορο περιβάλλον, χωρίς ένα άνθρωπο δίπλα μου, που να του μιλάω και ν' ακούω τη φωνή του. Έπιασα λοιπόν μία φιλενάδα, μία γλυκειά, απλή και καλή κοπέλλα, από τις τότε που υπάρχουν στο Παρίσι. Οι γονείς της ζούσαν στο

Τότε ακριβώς, ή φίλη μου

Τί κάνεις αυτού; Τρελλάθηκες; Δεν μούπες να σου βάλω βεντούζες;

Πουασύ, και πήγαινε κάπου - κάπου να τους βλέπει.

Πέρασα ήσυχα ένα χρόνο μαζί της, αποφασισμένος να την αφήσω αν θα συναντούσα μίαν άλλη που να μ' άρεσε τόσο ώστε να θελήσω να την παντρευτώ. Ένα καλό χρηματικό δώρο θ' άρκούσε τότε για να την παρηγορήσω...

Μία μέρα όμως, μου άναγγειλε πως έπρόκειτο να γίνη μητέρα! Ήταν ένα χτύπημα κεραυνόβολο, που κατέστρεψε όλη τη ζωή μου! Θάμουν υποχρεωμένος να σέρνω διαρκώς μίαν άλυσίδα, που θα μ' έδενε με μία γυναίκα κι ένα παιδί! Μία άκαθόριστη έγκληματική επιθυμία γεννήθηκε μέσα στο μυαλό μου: «Αν συνέβαινε κάποιο ατύχημα!... Τόσα παιδιά πεθαίνουν πριν γεννηθούν!

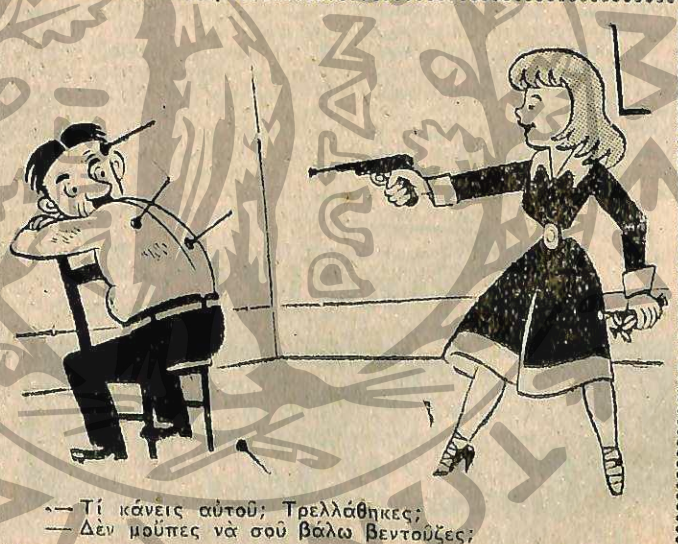
Μά το παιδί ήρθε στον κόσμο, ζωντανό. Κι' έτσι απέκτησα ένα ψεύτικο νοικοκυριό... Είχα σκύψει σταίκα το κεφάλι κι' υπέμενα την άτυχία μου...

Πέρασε ένας χρόνος. Το διαμέρισμά μου ήταν διαρκώς γεμάτο από παιδίστικα ρουχαλάκια, απλωμένα πάνω στα έπιπλα για να στεγνώσουν. Το παιδί φώναζε, έκλαιγε, τόσο που μ' ανάγκαζε πολλές φορές να φύγω για να μην τ' ακούω.

Μία μέρα, γνώρισα εκείνη που θα γινόταν μητέρα σας. Την αγάπησα, τη ζήτησα σε γάμο κι' αυτή δεχθηκε. Τώρα βρισκόμουν σε δίλημμα: Να της κρύψω την αλήθεια και να την παντρευτώ; Ή να τα δημολογήσω όλα και να θυσιάσω το μέλλον, την ευτυχία μου; Γιατί ήξερα ότι οι γονείς της, άνθρωποι ασεπών αρχών, δεν θα μου την έδιναν ποτέ, αν μάθαιναν το δεσμό μου...

Βασανίσθηκα, έτσι, φρικτά, ένα μήνα. Μερα με τη μερα, μεγάλωνε μέσα μου το «πισος για το παιδί μου, για το μικρό εκείνο πλάσμα που μου έφραζε το δρόμο, που με κατέδικα σε μία ζωή δίχως έλπίδα...

Τότε ακριβώς, ή φίλη μου

MIPANTA

Ο ΤΑΝ ή "Ολγα Μελισιέ βρέθηκε στο καμαρίνι της Λέας Νταβρίλ, της πρωταγωνίστριας του μουσικού θεάτρου «Κομεντί Παριζιέν», δοκίμασε ένα παράξενο συναίσθημα: Της φάνηκε ότι από εκείνη μονάχα την στιγμή άρχισε να ζή, γιατί τότε μονάχα, σε ηλικία τριάντα χρόνων, ανέπνεε σ' ένα περιβάλλον που το νόμιζε ανέκαθεν κατάλληλο γι' αυτή.

Σε ηλικία τριάντα χρόνων, ή "Ολγα Μελισιέ, δακτυλογράφος σε κάποιο υπουργείο, ήταν ένα ωχρο και μαραμένο πλάσμα, με πρόσωπο χωρίς έκφραση, μία από εκείνες τις γυναίκες που ήρθαν στον κόσμο για να ζήσουν απλά και ταπεινά — και να πεθάνουν χωρίς να προκαλέσουν ούτε ένα ανδρικό βλέμμα πόθου. Κάτω, όμως, απ' τη φαινομενική της ψυχρότητα, η "Ολγα έκρυβε μια φλογερή ψυχή και την βασάνιζε η βαθεία, η αδικαιολόγητη πεποίθησις πως ήταν γεννημένη για μία ζωή πλημμυρισμένη από έρωτα...

Μία μέρα, διάβασε στις μικρές αγγελίες μιας εφημερίδος πως η Λέα Νταβρίλ ζητούσε ιδιαιτέρως γραμματέα και δακτυλογράφο. Παραστάθηκε, λοιπόν, στη Λέα. Την βρήκε στο ανθοστολισμένο καμαρίνι της, περιτριγυρισμένη από θαυμαστές. Με τα πρώτα λόγια που της είπε, εκείνη την απάντησε πως την ήθελε για γραμματέα της. Και όταν η "Ολγα έφυγε σε λίγο, χαλσιμένη απ' τη χαρά της, η Λέα είπε γελώντας στους φίλους της:

— Ξέρετε γιατί την πήρα; Για να κάνω γουστό με την ασχήμια και την κακομοιριά της! Την είδατε πως είναι; Σαν στυμμένη λεμονόκουπα! Θά με διασκεδάξη πολύ η συντροφιά αυτού του σκιάχτρου!...

Ήταν ωραία και διάσημη, η Λέα Νταβρίλ. Όσοι βρίσκονταν εκεί θεώρησαν υποχρέωσί τους να γελάσουν με την καρ-

Το δαμάσκημο της Λέας

Πικάντικο διήγημα

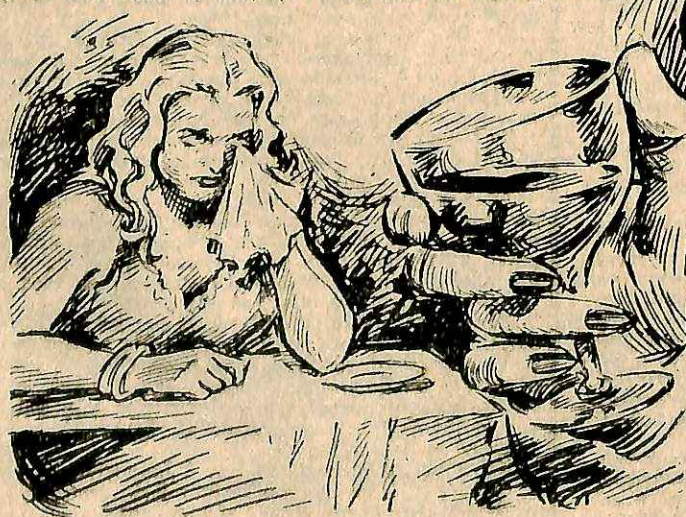
διά τους για το «άστείο» της θεατρίνας.

Χωρίς να διστάση διόλου, η "Ολγα Μελισιέ παραιτήθηκε απ' το υπουργείο για να μη στην υπηρεσία της Λέας. Η ευτυχία της ήταν απεριόριστη. Ζούσε, πραγματικά, στα σύννεφα, γιατί δεν έβλεπε ούτε τα είρωνικά χαμόγελα των θαυμαστών της Λέας, ούτε και τα τσουττερα πειράγματα της ίδιας.

Την εποχή εκείνη, ο πιο φανατικός θαυμαστής της Νταβρίλ ήταν ο 'Αντρέ, ένας βιομήχανος τόσο πλούσιος, ώστε η θεατρίνα άρχισε σοβαρά να σκέπτεται μήπως έπρεπε... να τον αγαπήσει — και να γίνει, φυσικά, γυναίκα του, όπως της το είχε προτείνει πολλές φορές.

Ένα βράδυ, μετά την παράστασι, η Λέα είπε της "Ολγας να γυρίση μόνη σπίτι κι' εκείνη πήγε με την παρέα της σ' ένα καμπαρέ. Σε μία στιγμή, όταν οι άτμοι της σαμπάνιας την χτύπησαν για καλά στο κεφάλι, της ήρθε μία έμπνευσις:

— Έχω μία πρώτη τάξεως ιδέα... Αύριο το βράδυ θα βάλω την κομωτρία και την καμπαριέρα μου να χτενίσουν την "Ολγα, να την εξωραίσουν και να την ντύσουν με ό,τι καλύτερο έχει η γκαρνταρόμπα μου. Κι' έτσι όπως θα είναι μασκαρεμένη, θα την πάμε στο «Αμπασσαντέρ». Θα την μεθύσουμε, θα την βάλουμε να χορέψη... Φαντάζεσθε από τώρα το θέαμα;... Θα είναι να πεθαίνει κανείς

στα γέλια!...

Όλοι επεδόκιμασαν με χειροκροτήματα την ωραία έμπνευσι της θεατρίνας, όλοι, και πρώτος απ' όλους ο 'Αντρέ που ήταν τον τελευταίο καιρό έρωτευμένος μαζί της περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Η "Ολγα άφησε σαν ύπνωτισμένη την κομωτρία, τη μανικουρίστα, τις καμαριέρες της Λέας να την ντύσουν, να την στολίσουν, να την κάνουν ό,τι θέλουν. Ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψη πως θ' αντίκρυζε τον εαυτό της στον καθρέφτη όπως τον έβλεπε στα όνειρά της. Απέραντη εύγνωμοσύνη πλημμύριζε την καρδιά της για τη Νταβρίλ. Ούτε καν μπορούσε να φαντασθή πως την περιποιόντανε τόσο για να γελάσουν μαζί της.

Η «ιεροτελεστία» αυτή έγινε σ' ένα μικρό δωμάτιο, δίπλα στο καμαρίνι της Λέας, που άξιωσε απ' τους φίλους της να μη δούν την "Ολγα πριν την παρουσίαση ή ίδια, την ωρισμένη ώρα, στο «Αμπασσαντέρ». Ήθελε να τους κάνει εκπληξι με την εμφάνισι της φτεασιδωμένης μουμίας.

Όταν, όμως, η ώρα μία απ' τα μεσάνυχτα, η Λέα παρουσιάσθηκε στο θεωρείο του κοσμικού ντάνσιγκ, όπου την περίμεναν κιόλας οι φίλοι της, συνοδευοντας θριαμβευτικά την "Ολγα, η δακτυλογράφος έκανε έντυπωσι πολύ διαφορετική απ' ό,τι φανταζόταν η θεατρίνα...

Το νέο χτένισμα, η μαύρη μεταξωτή ρόμπα, το μπιζού, το μαστορικό φτεασίδωμα, μά, πριν απ' όλα, η χαρά, έκαναν το πρόσωπο της "Ολγας να λάμψη ξαφνικά από μία μυστηριώδη και υποβλητική ομορφιά, έδωσαν στο λεπτοκαμωμένο σώμα της μία προκλητική ευλυγισία, που την έκρυβαν ως τότε τα ταπεινά φορεματάκια της.

Η Λέα είδε τους φίλους της να κυττάζουν την "Ολγα με κατάπληξι και θαυμασμό — και πρό παντός τον 'Αντρέ που της έριξε μία ματιά πιο προσεκτική — και τότε μονάχα κατάλαβε το λάθος της. Όλοι οι άνδρες λησμόνησαν την παρουσία της Λέας, που άλλαζε κάθε τόσο χρώματα απ' το κακό της, και κύτταζαν και άκουσαν μονάχα τη «φτεασιδωμένη μουμια».

...Και όταν ο 'Αντρέ ζήτησε απ' την "Ολγα να χορέψη και τρίτη φορά μαζί του, η Λέα, μη μπορώντας πια να κρατηθί περισσότερο, ξέσπασε σε δυνατά κλάματα, έκανε μία τρομερή σκηνή ζήλειας, σηκώθηκε απ' τη θέσι της κι' έφυγε, χωρίς ο 'Αντρέ να την συγκρατήσει.

Υστερ' από δυο μέρες, η Λέα έπαιρνε μέσα σ' ένα κουτί τη ρόμπα και το μπιζού που είχε δανείσει της "Ολγας, μαζί μ' ένα σημείωμα του 'Αντρέ:

«Η γυναίκα μου σάς επιστρέφει, με πολλά θερμά ευχαριστώ, τα πράγματα αυτά, που δεν της χρειάζονται πια σήμερα. Πάντως, η γκαρνταρόμπα της είναι στο μέλλον στη διάθεσί σας...»

T. ΠΕΛΙΣΙΕ

Ή Λέα, μη μπορώντας πια να κρατηθί, ξέσπασε σε δυνατά κλάματα...

Ο «ΦΡΑΓΜΟΣ» της θερμότητας

Περιορίζει την ταχύτητα των αεροπλάνων

Τώρα που τα πυραυλοκίνητα αεροπλάνα, με τις αεροδυναμικές γραμμές τους, έχουν πια υπερβή τον περίφημο «ήχητικό φραγμό», πετούν δηλαδή γρηγορώτερα απ' τον ήχο, ένα νέο εμπόδιο περιορίζει τις προσπάθειες των αεροναυπηγών για την κατασκευή διαρκώς ταχύτερων αεροπλάνων: ο φραγμός της θερμότητας.

Θάχετε ιδή σίγουρα άπειρες φορές ένα διάττοντα να λάμψη για μερικές στιγμές στο νυκτερινό ουράνο, κι' έπειτα να χάνεται, γιατί διαπυρρώθηκε και εξατμίσθηκε απ' την τρομακτική θερμότητα που γέννησε η προστριβή του με την ατμόσφαιρα της Γης, καθώς εκινείτο με ταχύτητα 35 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο.

Αν λοιπόν ένα αεροπλάνο πετάξη λίγο πιο γρήγορα απ' τα σημερινά πυραυλοκίνητα (και με το ένα εκατοστόν μόνο της ταχύτητας ενός διάττοντος), θα ζεσταθί τόσο απ' την προστριβή του με τον αέρα, ώστε θα λυώσουν και θα καούν διαφορά εξωτερικά εξαρτήματά του κι' ο πιλότος θα ψηθή κυριολεκτικά ζωντανός!

Η τόσο δυνατή αυτή θερμότης άναπτύσσεται απ' τη βίαία πρόσκρουσι κάθε στερεού αντικειμένου πάνω στα μόρια του αέρος, που εξαναγκάζονται έτσι να συμπιεσθούν άποτομα και ισχυρά. Ως γνωστόν δε, η συμπίεσις ενός αερίου δημιουργεί θερμότητα.

Τα κοινά αεροπλάνα δεν πετούν άρκετά γρήγορα ώστε να προκαλέσουν αυτό το αποτέλεσμα. Τα πυραυλοκίνητα όμως θερμαίνονται πολύ και χρειάζονται συνεχή ψύδι του σκάφους των. Πράγματι, η θερμοκρασία της εξωτερικής επιφάνειας τους μπορεί να φτάση τους 75 βαθμούς, όταν πετούν, μία ζεστή ημέρα, με ταχύτητα 1.000 χιλιομέτρων κοντά στην επιφάνεια της θαλάσσης. Κι' άλλες ακόμη πηγές θερμότητος (οι ήλιακες ακτίνες, η θερμοκρασία του σώματος του πιλότου, οι μηχανές, κλπ.) θα μπορούσαν να την ανεβάσουν ως τους 90 βαθμούς, αν δεν υπήρχε ένα αποτελεσματικό σύστημα ψύξεως.

Στις δομές V-2, έχει σημειωθεί θερμοκρασία 830 βαθμών στην εξωτερική τους επιφάνεια!

Αυτό λοιπόν είναι το πρόβλημα που απασχολεί τώρα τους αεροναυπηγούς. Οι έρευνες τους στρέφονται προς τρεις κατευθύνσεις: τη βελτίωσι των συστημάτων ψύξεως

Η Κοπτική, Ραπτική είναι η τέχνη που ταυριάζει σε κάθε γυναίκα

OPE

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44 & Φιλελλήνων 1
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Σωσιγάνων 23* Τηλ. 26391

του σκάφους, την εξακρίβωσι της άντοχής του ανθρωπίνου σώματος στη θερμότητα και τη χρησιμοποίησι καλλίτερων και ανθεκτικότερων υλικών για τα υπερηχητικά αεροπλάνα.

Τα αποτελέσματα είναι ως τώρα αρκετά ικανοποιητικά.

Οι πειραματίσται του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας βρήκαν ότι το ανθρωπινό σώμα μπορεί — για μικρό χρονικό διάστημα — ν' αντέξη στις θερμοκρασίες που βράζει το φαγητό ή ο καφές. Αφού λοιπόν ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει σε τόση θερμοκρασία, δεν αποκλείεται να βρεθούν τρόποι να εργάζεται σωματικά και ψυχικά σε τέτοιο περιβάλλον.

Εξ άλλου, οι ειδικοί μηχανικοί έχουν επινοήσει συστήματα ψύξεως, που κατεβάσουν άρκετά τη θερμοκρασία του σκάφους ενός αεροπλάνου που θα πετούσε με 4.000 χιλιομέτρα την ώρα. Μερικά απ' τα συστήματα αυτά χρησιμοποιούν την ίδια τη θερμότητα της μηχανής για τη δημιουργία ψύξεως. Όταν χρειάζεται ακόμη ισχυρότερη ψύξις, επιτυγχάνεται με την εξατμισι υγρού οξυγόνου.

Τέλος, οι μεταλλουργοί έχουν επινοήσει κράματα χάλυβος με τιτανίου και μ' άλλα συστατικά, που δεν λιώνουν ούτε με τη θερμότητα που θ' αναπτυσσόταν κατά την πτήσιν ενός αεροπλάνου με ταχύτητα 4.500 χιλιομέτρων στο ύψος της επιφάνειας της θαλάσσης.

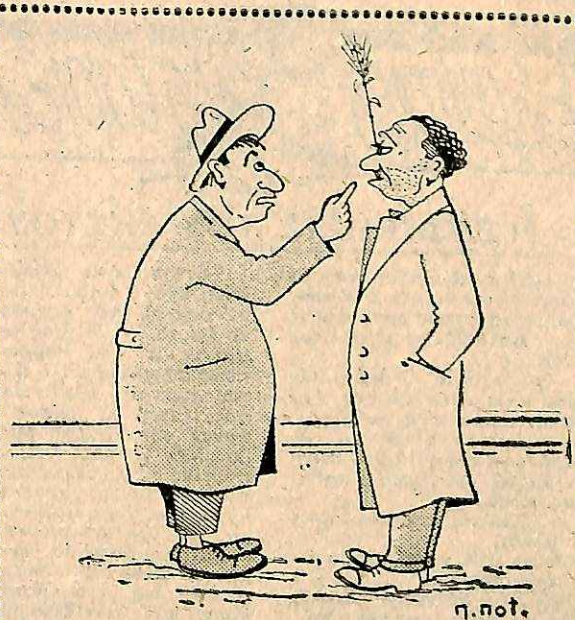
Το εύρημα για τα υπερηχητικά αεροπλάνα είναι ότι πετούν στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα, όπου ο αέρας είναι ψυχρότερος (55 βαθμοί υπό το μηδέν, σε ύψος μεταξύ 12 και 40 χιλιομέτρων).

Εξ άλλου, η ατμόσφαιρα είναι αραιότερη εκεί ψηλά. Σε ύψος 160 χιλιομέτρων π. χ. τα μόρια του αέρος απέχουν περισσότερο από 9 μέτρα το ένα απ' το άλλο. Συνεπώς, η συμπίεσις τους είναι ελαχίστη, κι' η θερμότης που παράγεται έτσι είναι άσημαντη. Για την ώρα όμως, τα αεροπλάνα δεν μπορούν να πετάξουν τόσο ψηλά.

Αλλωστε, όταν λείψι η θερμότης απ' τη συμπίεσι του αέρος, αρχίζει να παίζει σημαντικό ρολο μία άλλη θερμική πηγή: οι ήλιακες ακτίνες, που θερμαίνουν την ατμόσφαιρα καθώς και κάθε στερεόν αντικείμενον. Ενώ, ως τα ύψος των 40 χιλιομέτρων, η θερμοκρασία — όπως είπαμε πιο πάνω — ελαττώνεται όσο ανεβαίνουμε ψηλότερα, κατόπιν αρχίζει να μεγαλώνη αλλοιώς, γιατί δεν υπάρχει πια πυκνό στρώμα αέρος που να παρεμποδίζει τη θερμότητα των ήλιακων ακτίνων. Στα 120 χιλιομέτρα λοιπόν, επικρατεί θερμοκρασία 100 βαθμών περίπου!

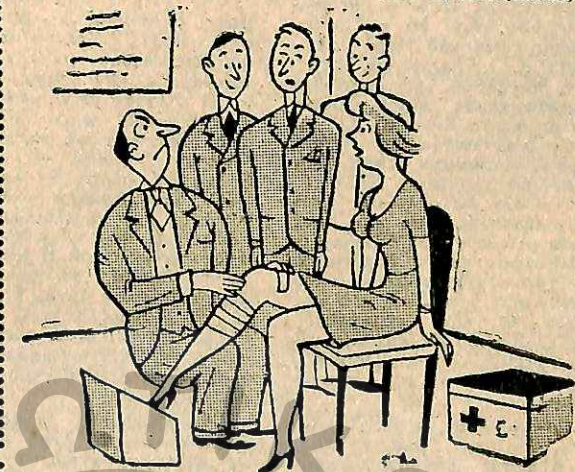
Σ' αυτή τη θερμότητα πρέπει να προσθέσουμε και την παραγομένη απ' τις μηχανές του αεροπλάνου — που είναι πολύ μεγαλύτερη στα πυραυλοκίνητα, παρά στα κοινά αεροπλάνα με τις μηχανές έσωτερικής καύσεως.

Οι αεροναυπηγοί έχουν λοιπόν να λύσουν ένα δύσκολο πρόβλημα, για να διατηρούν σε υποφερτά επίπεδα τη θερμοκρασία του στρατοσφαιρικού αεροπλάνου. Μία λύσις θάνε ίσως να βάσουν τη μία πλευρά του αεροπλάνου με μαύρο χρώμα και να κάμουν άσπρη και στιλπνότητα την άλλη. Έτσι, η πρώτη θ' απορροφά την εξωτερική θερμική ακτινοβολία, ενώ η δεύτερη θ' αντανάκλα και θα διώχνη τα 85% απ' αυτήν. Καθώς θα πετάν το αεροπλάνο, θα περιστρέφεται συγχρόνως γύρω απ' τον άξονά του, ούτως ώστε να εκθέτη στις ήλιακες ακτίνες πότε τη μία και πότε την άλλη πλευρά του. Έτσι, θα διατηρηθεί συνεχώς στο έσωτερικό του μία ισορροπημένη και άνεκτη θερμοκρασία.

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

— Πάλι κριθαράκι έβγαλες, δρέ Γιώργο;... (Τοσ Π. Ποταμιάνου)

— Άρκετά με τη θεωρία τώρα κύριε καθηγητά. Δεν μπορούμε να κάνουμε και λίγη πρακτική εξάσκηση;...

ΣΤΟ ΣΤΟΥΤΙΣ

Ο σκηνοθέτης: Το σενάριο δεν προέβλεπε αυτή τη γροθιά, δεσποινίς!...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

—Είπε ανώφελο να με παρακαλήτε, είπεν ο Ραμόν Γκάρτσια στους συντρόφους του. Αποφάσισα ν' αλλάξω αέρα.

Ο Ζοχαχίμ Αράκιο νόμισε πως ήταν καιρός να βάλει τέρμα στη συζήτηση. —Εμείς σ' αγαπούμε, Γκάρτσια και γι' αυτό θέλουμε να σε κρατήσουμε κοντά μας, είπε.

—Σωστά, συμφώνησαν οι άλλοι. Μόνο ο Χίγιος Κάρρα είχε αντίρρηση.

—Σου φαίνεται εύκολο, είπε, να τ' απατήσεις όλα, γι' αυτό φτάσεις μια καινούργια ζωή. Μα δεν καταλαβαίνεις πως δεν μπορείς ν' απαλλαγείς από το παρελθόν σου, που θα σε καταδιώκει παντού και παντού. Χά, χά, χά! Το παρελθόν γι' έναν άνθρωπο εκτός νόμου σβύνει μόνο με το θάνατο. Κι' είσαι ένας άνθρωπος εκτός νόμου Γκάρτσια, όπως όλοι δοκιμάσαμε εδώ.

—Δεν θα μιλούσες έτσι αν εύρισκες και συ όπως εγώ μια νέα σαν τη Μανουέλα απάντησε ο Γκάρτσια. Της υποσχέθηκε πως θα ξεφασφιάζε τη ζωή του και πως θα την παντρευόταν. Ο Χίγιος Κάρρα είχε γίνε κατακίτρινος. Προσπάθησε, ωστόσο, να χαμογελάσει.

—Α, έτσι, είπε. Υπάρχει, λοιπόν, μια γυναίκα στη μέση; Σίγουρα, Γκάρτσια, πηγαίνεις στην καταστροφή. Πρόσεξε μόνο μην πάρη κι' εμάς στο λάιμό σου.

—Τι σχέσι' έχετε σεις μαζί μου; απάντησε ο Γκάρτσια. Από τη στιγμή που θα χωρίσω, εγώ θα πάρω άλλο δρόμο και σεις άλλο.

—Μ' άλλα λόγια, αποφασίζεις να ξαναγυρίσεις στον ίδιο δρόμο, είρε ειρωνικά ο Χίγιος.

—Απ' αυτή τη στιγμή, δε μίλησε κανείς. Οι ληστές κάθισαν έπειτα και ξεκοκάλισαν ένα μοσχάκι που είχαν ψήσει από προηγουμένως. Στο τέλος το γεύματος ο Ραμόν Γκάρτσια σηκώθηκε.

—Δεν θα ξεκινήσωμε άποψε, απάντησε η νέα. Θα περάσωμε τη νύχτα στο καταφύγιο του Τρένκ. Ο Γκάρτσια όποιον δρόμο κι' αν πάρη θα είναι πάντα φίλος σας. Σας αφήνω το δρόμο και τα φυσικά μου για να με θυμάσαστε... Ο Γκάρτσια θά περάσαστε από τη λίμνη του Τσιμπάλο. Έτσι θα μάσατε πιο ήσυχοι.

—Αυτή είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Χίγιος. Δεν έχω ποτέ πατή απ' αυτά τα μέρη.

—Η νέα σπηρούνη το βολόγ της και έφυγε καλπάζοντας. Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

—Επειτα από μερικά λεπτά, έφυγε από τη σπηλιά κι' άρχισε να κατηφορίζει το βουνό. Ο Χίγιος ανέβαινε σ' ένα ύψωμα τον παρακαλούσε. Το βλέμμα του ήταν όλο κακία και μίσος. Γιατί κι' αυτός αγαπούσε την όμορφη Μανουέλα. Μα, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε ποτέ να την συγκινήσει. Το λόγο τον καταλάβαινε τώρα. Η νέα αγαπούσε τον Γκάρτσια. Ξαφνικά, ανατρίχισε. Είδε τον Γκάρτσια να παίρνει ένα μονοπάτι προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που έπρεπε ν' ακολουθούσε, αν ήθελε να πάει στο Φερναντέζ.

«Ο Ραμόν μου είπε ψέματα, σκέφθηκε. Δεν θα πάη στην πόλη. Κάπου άλλο θα συναντηθούν με την Μανουέλα... Πού όμως;» Ο Χίγιος δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στον πειρασμό. Έπρεπε να το μάθω. Άρχισε, λοιπόν, να κατεβαίνει κι' αυτός το βουνό. «Αλλ' όταν έφθασε στο μονοπάτι, που ακολουθούσε ο Γκάρτσια, δεν διευθύνθηκε προς τα εκεί, αλλά συνέχισε το δρόμο του προς το Φερναντέζ. Σε λίγο, διέκρινε τη Μανουέλα που κάλυπτε πάνω στο μεγάλο δρόμο. Ο Χίγιος κρύφθηκε πίσω από ένα δέντρο και την περίμενε.

Η Μανουέλα πλησίαζε όλοεως και σε λίγο έφθασε κοντά στο δέντρο. Ο ληστής βγήκε τότε από την κρύπτη του και στάθηκε στη μέση του δρόμου.

—Γεια σου, Μανουέλα, είπε. Έμαθα πως φεύγεις μαζί με το Ραμόν. Είναι αλήθεια;

—Και βέβαια είναι αλήθεια, απάντησε η νέα, συνκρατώντας το αλογό της.

—Α! Δεν θα φύγετε, λοιπόν, από το Φερναντέζ; —Οχι. Ο Γκάρτσια φάδαται μήπως τον αναγνωρίσουν... Προτιμάει να φύγωμε από το Σαν Γκρεγκόριο.

—Αλλ' είναι άργα για να φθάσετε στο Σαν Γκρεγκόριο, είπε ο Χίγιος.

—Δεν θα ξεκινήσωμε άποψε, απάντησε η νέα. Θα περάσωμε τη νύχτα στο καταφύγιο του Τρένκ. Ο Γκάρτσια όποιον δρόμο κι' αν πάρη θα είναι πάντα φίλος σας. Σας αφήνω το δρόμο και τα φυσικά μου για να με θυμάσαστε... Ο Γκάρτσια θά περάσαστε από τη λίμνη του Τσιμπάλο. Έτσι θα μάσατε πιο ήσυχοι.

—Αυτή είναι αλήθεια, συμφώνησε ο Χίγιος. Δεν έχω ποτέ πατή απ' αυτά τα μέρη.

—Η νέα σπηρούνη το βολόγ της και έφυγε καλπάζοντας. Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

τρέχοντας για να γυρίση στη σπηλιά. Έφτασε εκεί λαχανιασμένος κι' έγνεψε άμεσως στους άλλους ληστές πως ήθελε να τους μιλήσει.

—Σύντροφοι, τους είπε, καλά το υποπτεύομαι πως δεν έπρεπε να έχουμε εμπιστοσύνη στον Γκάρτσια. Το σχέδιό του είναι να μ' ας προδώσει... Τον άκουσα να το λέει στη Μανουέλα. Συναντήθηκαν πριν από λίγο στο δρόμο του Φερναντέζ και ν' ας τίς είπα: «Εγώ πηγαίνω στο καταφύγιο του Τρένκ. Θα περάσω εκεί τη νύχτα. Τα ξημερώματα θα έρθουν να με βρουν οι άστυνομοί από το Φερναντέζ, γι' αυτό μου φέρουν το ποσό που έχουμε συμφωνήσει και να τους δείξω τα μονοπάτια για να ζώσουν τη σπηλιά, χωρίς να τους μισήθω κανείς... Αύριο, με την ανατολή του ήλιου, θα είμαι στο σπίτι σου. Γιατί δεν θαχθω πιά να φοβηθώ κανένα. Οι άστυνομοί είναι φίλοι μου... Όσο για τους παλιούς συντρόφους μου, θα ιδής σε λίγο τα κορμιά τους κρεμασμένα στα δέντρα της πλατείας του Φερναντέζ». Νά, σύντροφοι, ποιά είναι η καινούργια ζωή που σχεδιάζει να φτιάξει ο Γκάρτσια.

—Ο Γκάρτσια είναι πρόδοτης και πρέπει να πεθάνει! φώναξε ο Αράνιο. —Θάνατος φώναξαν οι άλλοι.

—Πάμε να τον βρούμε άμεσως στο καταφύγιο του Τρένκ και να του κανονίσουμε το λογαριασμό του προτού μ' ας προδώσει! πρότεινε ο Χουάν Ρονάτρα.

—Ο Γκάρτσια είναι πρόδοτης και δεν πρέπει να πεθάνει μια μόνο φορά! είπε ο Χίγιος.

—Θα τον βασανίσουμε πρώτα! φώναξαν μερικοί. —Ακούστε το σχέδιό μου, είπε ο Χίγιος, ύψωνοντας τη φωνή του, για να κάμω τους συντρόφους του να τον προσέξουν. Μόλις νυχτώσει, θα ξεκινήσωμε για το καταφύγιο του Τρένκ. Ο Κανθάρης μας θα πάρη μαζί του από ένα δεμάτι ξερά ξύλα. Μόλις φθάσωμε κοντά, θα ζώσωμε μ' αυτό το σπίτι και θα βάλωμε φωτιά... Έτσι, ο Γκάρτσια θα καίη ζωντανός, όπως του αξίζει.

—Μπράβο! Μπράβο! φώναξαν οι άλλοι ληστές. Το σχέδιο του Χίγιος τους είχαν ενθουσιάσει. Και σκόρπισαν άμεσως ολόγυρα για να μαζέψουν ξερά ξύλα και να τα δέσουν σε δεμάτια.

Λίγη ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, το καταφύγιο του Τρένκ καίγοταν σαν πυροτέχνημα. Ο Ραμόν και η Μανουέλα του κακού αγνώστηκαν για ν' ανοίξουν ένα περάσμα ανάμεσα στις φλόγες που τους έζωναν από παντού. Και, στο τέλος, έσκυψαν το κεφάλι μπροστά στην τραγική μοίρα τους. Το όνειρο που είχαν φτιάξει για μια καινούργια ζωή τελείωσε σ' αυτό το σημείο.

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο διψασμένος μουσαφίρης

Μια φορά ο Ναστραδίν Χότζας ξεκαλοκαίριζε σ' ένα χτηματάκι του έξω από το Έσκι Σαχέρ. Ένα απόβραδο, εκεί που καθόταν κι' έκανε κέφι παρουνισιάστηκε μπροστά του ντυμένος απλά, ξεμοναχισμένος από την ακολουθία του ο Σουλτάνος Μαχμούτ, που είχε βγί σε κυνήγι από τη Προύσα και είχε φτάσει ως εκεί, καβάλλα σ' ένα περφόνο αλόγο.

Ο Χότζας, που δεν τον είχε αναγνωρίσει, τον κίτταξε βαρετά, μόλις ο Σουλτάνος έκατσε κοντά του.

—Χαίρ' όλα! του είπε ο Σουλτάνος. —Χωρίς γκιελντίν, (καλώς όρισες!) του αποκρίθηκε ο Ναστραδίν Χότζας ανταποδίδοντας τον χαιρετισμό. Τί γυρεύεις εδώθε, τζάνουμ; Έξω θάσαι του λόγου σου.

—Νά, είμαι κυνηγός από τη Προύσα. Μα έχω γύρω μου κυνηγούς διψασσα και σε παρακαλώ να μου δώσεις ένα ποτήρι από το κρασί που πίνεις να δροσίω τα σπλάχνα μου.

—Ε, όχι δά, απάντησε ο Ναστραδίν Χότζας, δεν σου είναι αρκετό το νερό του πηγαδιού μου;

Ο Σουλτάνος που πρόσεξε πως ο Ναστραδίν είχε πίσω του το βαρελάκι με το κρασί δεν απάντησε τίποτα. Προχώρησε πήρε μια κούπα από κεί κοντά και τη γέμισε κρασί.

—Μια κούπα για το αξίμα μου! είπε. Είμαι, ξέρεις, πασάς.

Και ρούφηξε το κρασί. Ο Χότζας τον κίτταξε αμίλητος. Ο Σουλτάνος ξαναγέμισε την κούπα.

—Πίνω άλλη μια γιατί είμαι Βεζύρης! είπε και ξανάπιε.

Ο Χότζας σηκώθηκε όρθιος, κατάπληκτος για την τόλμη του απρόσκλητου μουσαφίρη του. Μα κείνος άταραχος για τη σύγχυση του Ναστραδίν ξαναγέμισε για τρίτη φορά την κούπα και ήπιε το κρασί λέγοντας:

—Πίνω άλλη μια, γιατί είμαι Σουλτάνος!

Και σφουγγίζε με ευχάριστη τα γένετα του. Ετοιμαζόταν μάλιστα να γεμίσει πάλι την κούπα, όταν ο Ναστραδίν Χότζας αγανακτισμένος για το θράσος του, του άρπαξε απότομα από τα χέρια του την κούπα.

—Ε, τί κάνεις εκεί; φώναξε ο Σουλτάνος ξερογισμένος.

—Αμ! Τι να κάνω, άνθρωπε; είπε ο θυμώσος Χότζας. Αν δεν σε σταματήσω είσαι ικανός να συνεχίσεις να πίνεις λέγοντας πως είσαι ο Μαάμεθ. Και στο τέλος θα μου ρουφήξεις όλο το κρασί λέγοντας πως είσαι ο ίδιος ο Αλλάχ! Πηγαίνε λοιπόν στο καλό, γιατί αν το μάθω ο Σουλτάνος θα σου κόψη το κεφάλι και τότε δεν θα ξαναβάλω κρασί στο στόμα σου!

—Μπράβο! Μπράβο! φώναξαν οι άλλοι ληστές. Το σχέδιο του Χίγιος τους είχαν ενθουσιάσει. Και σκόρπισαν άμεσως ολόγυρα για να μαζέψουν ξερά ξύλα και να τα δέσουν σε δεμάτια.

Λίγη ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, το καταφύγιο του Τρένκ καίγοταν σαν πυροτέχνημα. Ο Ραμόν και η Μανουέλα του κακού αγνώστηκαν για ν' ανοίξουν ένα περάσμα ανάμεσα στις φλόγες που τους έζωναν από παντού. Και, στο τέλος, έσκυψαν το κεφάλι μπροστά στην τραγική μοίρα τους. Το όνειρο που είχαν φτιάξει για μια καινούργια ζωή τελείωσε σ' αυτό το σημείο.

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο διψασμένος μουσαφίρης

Μια φορά ο Ναστραδίν Χότζας ξεκαλοκαίριζε σ' ένα χτηματάκι του έξω από το Έσκι Σαχέρ. Ένα απόβραδο, εκεί που καθόταν κι' έκανε κέφι παρουνισιάστηκε μπροστά του ντυμένος απλά, ξεμοναχισμένος από την ακολουθία του ο Σουλτάνος Μαχμούτ, που είχε βγί σε κυνήγι από τη Προύσα και είχε φτάσει ως εκεί, καβάλλα σ' ένα περφόνο αλόγο.

Ο Χότζας, που δεν τον είχε αναγνωρίσει, τον κίτταξε βαρετά, μόλις ο Σουλτάνος έκατσε κοντά του.

—Χαίρ' όλα! του είπε ο Σουλτάνος. —Χωρίς γκιελντίν, (καλώς όρισες!) του αποκρίθηκε ο Ναστραδίν Χότζας ανταποδίδοντας τον χαιρετισμό. Τί γυρεύεις εδώθε, τζάνουμ; Έξω θάσαι του λόγου σου.

—Νά, είμαι κυνηγός από τη Προύσα. Μα έχω γύρω μου κυνηγούς διψασσα και σε παρακαλώ να μου δώσεις ένα ποτήρι από το κρασί που πίνεις να δροσίω τα σπλάχνα μου.

—Ε, όχι δά, απάντησε ο Ναστραδίν Χότζας, δεν σου είναι αρκετό το νερό του πηγαδιού μου;

Ο Σουλτάνος που πρόσεξε πως ο Ναστραδίν είχε πίσω του το βαρελάκι με το κρασί δεν απάντησε τίποτα. Προχώρησε πήρε μια κούπα από κεί κοντά και τη γέμισε κρασί.

—Μια κούπα για το αξίμα μου! είπε. Είμαι, ξέρεις, πασάς.

Και ρούφηξε το κρασί. Ο Χότζας τον κίτταξε αμίλητος. Ο Σουλτάνος ξαναγέμισε την κούπα.

—Πίνω άλλη μια γιατί είμαι Βεζύρης! είπε και ξανάπιε.

Ο Χότζας σηκώθηκε όρθιος, κατάπληκτος για την τόλμη του απρόσκλητου μουσαφίρη του. Μα κείνος άταραχος για τη σύγχυση του Ναστραδίν ξαναγέμισε για τρίτη φορά την κούπα και ήπιε το κρασί λέγοντας:

—Πίνω άλλη μια, γιατί είμαι Σουλτάνος!

Και σφουγγίζε με ευχάριστη τα γένετα του. Ετοιμαζόταν μάλιστα να γεμίσει πάλι την κούπα, όταν ο Ναστραδίν Χότζας αγανακτισμένος για το θράσος του, του άρπαξε απότομα από τα χέρια του την κούπα.

—Ε, τί κάνεις εκεί; φώναξε ο Σουλτάνος ξερογισμένος.

—Αμ! Τι να κάνω, άνθρωπε; είπε ο θυμώσος Χότζας. Αν δεν σε σταματήσω είσαι ικανός να συνεχίσεις να πίνεις λέγοντας πως είσαι ο Μαάμεθ. Και στο τέλος θα μου ρουφήξεις όλο το κρασί λέγοντας πως είσαι ο ίδιος ο Αλλάχ! Πηγαίνε λοιπόν στο καλό, γιατί αν το μάθω ο Σουλτάνος θα σου κόψη το κεφάλι και τότε δεν θα ξαναβάλω κρασί στο στόμα σου!

—Μπράβο! Μπράβο! φώναξαν οι άλλοι ληστές. Το σχέδιο του Χίγιος τους είχαν ενθουσιάσει. Και σκόρπισαν άμεσως ολόγυρα για να μαζέψουν ξερά ξύλα και να τα δέσουν σε δεμάτια.

Λίγη ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, το καταφύγιο του Τρένκ καίγοταν σαν πυροτέχνημα. Ο Ραμόν και η Μανουέλα του κακού αγνώστηκαν για ν' ανοίξουν ένα περάσμα ανάμεσα στις φλόγες που τους έζωναν από παντού. Και, στο τέλος, έσκυψαν το κεφάλι μπροστά στην τραγική μοίρα τους. Το όνειρο που είχαν φτιάξει για μια καινούργια ζωή τελείωσε σ' αυτό το σημείο.

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

Ολόγυρα, ο Χίγιος Κάρρα και οι άλλοι ληστές ξεφώνιζαν σαν δαιμονισμένοι από τη χαρά και τον ένθουσιασμό τους.

Μια σατανική ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του Χίγιος και ξεκίνησε

κα, άλλωστε, σ' αυτό. Οι επισκέψεις της στο σπίτι μου διακόπηκαν, ωστόσο, έπειτα από μερικές μέρες. Κατάλαβα πως η Κλαίρη είχε φοβηθεί. Κι' είχε παραιτηθεί από την προσπάθεια να γράφει τη ζωή του Ρίτσαρντ Στόν.

—Αλλά, ένα πρωί, έπειτα από δύο βδομάδες, την είδα να μπαίνει χαρούμενη στο γραφείο μου.

—Κοντεύω να τελειώσω, μου είπε.

—Τί πράγμα; ρώτησα.

—Τη ζωή του Ρίτσαρντ Στόν.

—Πώς είναι δυνατόν! είπα. Δεν πρόφθασα να σας πω παρά μόνον τρία ή τέσσερα επεισόδια από τη ζωή του.

—Και όμως εγώ θα μπορούσα να σας την αφηγήθω όλα από την αρχή ως το τέλος!

—Όπως την πλάσατε με τη φαντασία σας; ρώτησα με ειρωνικό τόνο.

—Οχι, απάντησε η Κλαίρη. Όπως ήταν στην πραγματικότητα.

—Αδύνατον! είπα. Μόνο μερικά παλιά χειρόγραφα μιλούν για τον Ρίτσαρντ Στόν. Δεν καταλαβαίνω, λοιπόν, ποιος μπορεί να σας πληροφόρησε για τη ζωή αυτού του ανθρώπου.

—Ποιός άλλος εκτός από τον ίδιο; απάντησε η Κλαίρη.

—Θα άστειεύσε, βέβαια...

Τα μάτια της νεαρής συγγραφέως έλαμψαν παράξενα.

—Οχι, είπα. Δεν άστειεύομαι. Ο Ρίτσαρντ Στόν με επισκέπτεται κάθε βράδυ στο γραφείο μου και μου αφηγείται τη ζωή του... Τί λέω;

—Μου την υπογορεύει...

—Τον είδατε; τολμήσα να ρωτήσω, ενώ έννοιθα ένα παγερό ρίγος στη ράχη μου.

—Οχι, μου απάντησε η Κλαίρη. Δεν τον είδα ποτέ ως σήμερα. Άλλα τον νιώθω να στέκει πίσω μου την ώρα που κάθομαι στο τραπέζι μου...

Και το χέρι μου αρχίζει τότε να γράφει μόνο του...

Το όμορφο πρόσωπό της σκυθρωπιασε για μια στιγμή.

—Θα ήθελα πολύ να τον δω, μου είπε. Του το ζήτησα πολλές φορές, νερά...

Μου υποσχέθηκε ότι θα παρούσαστη μπροστά μου όταν θα τελειώσωμε μαζί το έργο που γράφω γι' αυτόν.

—Αλλοίμονο! Δεν ξαναείδα ποτέ την Κλαίρη ντε Σαιντ-Ερράν...

Κι' ένα πρωί, έπειτα από μερικές βδομάδες, έμαθα πως είχε βρεθεί νεκρή μέσα στο γραφείο της...

Ετρεξα άμεσως στο σπίτι της. Δεν είχαν μετακινήσει ακόμη το πτώμα της δυστυχισμένης φίλης μου από τη θέση όπου είχε βρεθεί.

Η Κλαίρη ήταν πεσμένη ανάσκελα στο πτώμα και πρόσεξε ότι το πρόσωπό της δεν εξέφραζε κανένα φόβο. Η έκφραση της ήταν χαρούμενη, εύχισιμου σχεδόν.

Το βλέμμα μου έπεσε στο τραπέζι της. Ένα σωρό χειρόγραφα ήταν σκορπισμένα πάνω σ' αυτό. Τα μάζεψα με προσοχή και τότε μόνον είδα κάτι που μου εξήγησε το θάνατο της Κλαίρης ντε Σαιντ-Ερράν. Στο τελευταίο χειρόγραφο υπήρχε η ακόλουθη φράση:

«Ο αγαπημένος μου Ρίτσαρντ με καλεί. Πηγαίνω κοντά του...».

Αυτό το χειρόγραφο δεν το έδειξα στους γιαιούς. Για ποιο λόγο; Κατά τη γνώμη τους, η δυστυχισμένη φίλη μου είχε πεθάνει από συγκοπή καρδιάς.

Τα χειρόγραφα της βρίσκονται πάντα στην κατοχή μου. Δεν τα δημοσίευσα ως σήμερα και είναι φιλόδοξο αν θα το κάμω ποτέ, αν και το έργο της είναι εξαιρετικό.

Η Κλαίρη ντε Σαιντ-Ερράν έζησε τη ζωή του Ρίτσαρντ Στόν σ' αν τον είχε γνωρίσει, αν και δεν μπορούσε να ξέρη περισσότερα απ' όσα της είπα εγώ. Κι' αυτό έγινε το πιο καταπληκτικό...

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΖΑΝ ΓΚΩΜΙΕ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η αισθητική έπιστήμη

Η κυριώτερη σκέψη που απασχολεί κάθε γυναίκα είναι το πως θα διατηρηθεί φρεσκία κι' όραία στον το δυνατόν περισσότερο. Ο πόθος δε αυτός κάθε γυναίκας, δεν φανερώνεται στα χρόνια μόνο τα δικά μας, άλλ' υπήρχε ανέκαθεν από της εποχής... της Εύας, γι' αυτό και κανείς δεν μπορεί να κακολογή τις σημερινές γυναίκες για την εξαιρετική καλαισθητική προσπάθειά τους.

Από των αρχαιοτάτων χρόνων η γυναίκα είχε καταλάβει τον προορισμό της και τον σημαντικό ρόλο που έπαιζε η ομορφιά της και ως εκ τούτου ήταν άσπερευτες οι εμπειρικές εφευρέσεις της σε κοσμητικά με τα οποία υποδοχόσε την ομορφιά της ή την απόκριση διαφόρων ατελειών της. Μ' άλλα λόγια, ανέκαθεν η ομορφιά ήταν τέχνη. Και σήμερα πιά μ' όλες τις προόδους και τις τελειοποιήσεις της αισθητικής και της κοσμητικής, η ομορφιά εξελίχθηκε σε πραγματική επιστήμη.

Οι αρχικές βάσεις και τα πρωτόγονα εμπειρικά καλλωπιστικά μέσα τελειοποιήθηκαν σύν τα χρόνια και σήμερα η χημεία και η αισθητική τα έφθασε σε τέτοια τελειότητα ώστε να μη περιέχουν τίποτε πλέον από τα παλιά υλικά που έδιναν μόνον την ομορφιά αλλά προσέφεραν και περιεχόμενα καταστρεπτικά για το δέρμα (όπως τον υδρόγγραφο, το φάντιν, το λιδάν, το υδροκρόνιο κλπ.), το οποίον εκ της χρήσεώς των μετά πάροδο λίγων ετών έκανε την φυσική του δύναμη και ανδρότητα.

Στη σημερινή εποχή οι γυναίκες δύναντο να φθάσουν προς απόκτηση και διατήρηση της ομορφιάς των πρόπια να λογίζονται εύτυχες. Με τα σημερινά ευκόλιστα τεχνικά μέσα και με τα βιοχημικά καλλυντικά που διαθέτει η αισθητική έπιστήμη δεν δικαιολογούνται οι άσχημες, μα ούτε... οι άσχημοι. Άρκει να μάθουν να εφαρμόζουν την πολύτιμη αυτή τέχνη της ομορφιάς. Γιατί δυστυχώς οι περισσότερες των αγνοούν. Και αντί να βελτιώνουν κάθε άτέλεια της φύσεως τουαντίαν την έπαι, έάνουν, έπειδη αγνοούν τα κατάλληλα μέσα για την βελτισίαν της και χρησιμοποιούν άλλος αντίθετα και βλαβερά μέσα.

Η άσχημία λοιπόν στη σημερινή εποχή δεν δικαιολογείται. Είναι κατά μέγα μέρος ένα δείγμα μοιρασιάς τεμπελιάς και κατωτέρας αναπείσεως. Δεν είναι σωστό πλέον καμιά να έχη γεμάτο με έκφορα σπυριά, εξανθήματα, μιμηκία ή μαυρίσματα. Δεν δικαιολογούνται οι άσχημες, μα ούτε... οι άσχημοι. Άρκει να μάθουν να εφαρμόζουν την πολύτιμη αυτή τέχνη της ομορφιάς. Γιατί δυστυχώς οι περισσότερες των αγνοούν. Και αντί να βελτιώνουν κάθε άτέλεια της φύσεως τουαντίαν την έπαι, έάνουν, έπειδη αγνοούν τα κατάλληλα μέσα για την βελτισίαν της και χρησιμοποιούν άλλος αντίθετα και βλαβερά μέσα.

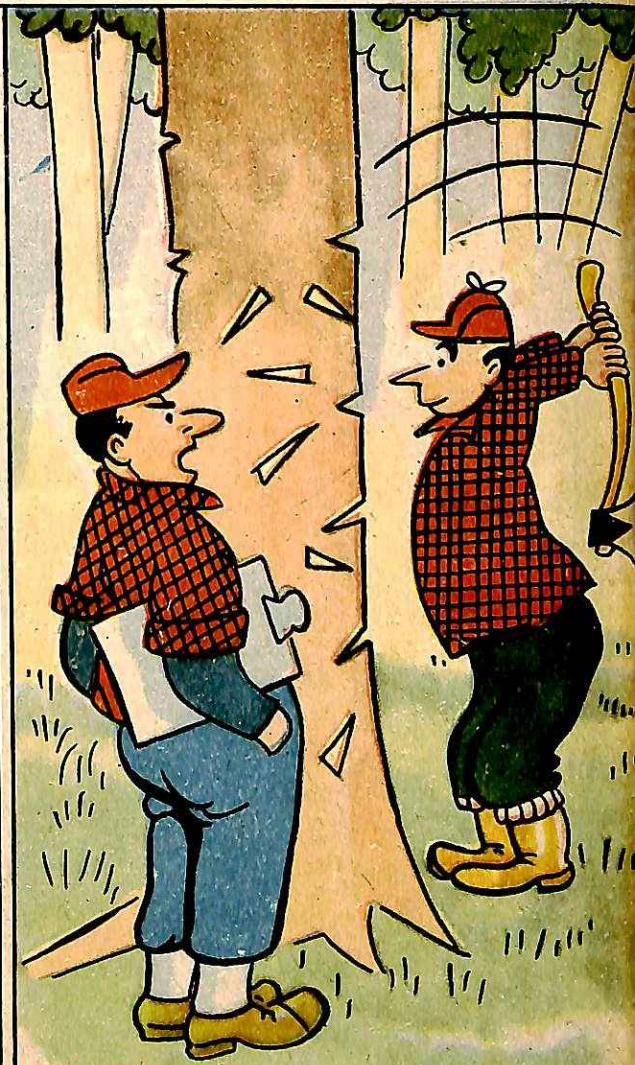
Η άσχημία λοιπόν στη σημερινή εποχή δεν δικαιολογείται. Είναι κατά μέγα μέρος ένα δείγμα μοιρασιάς τεμπελιάς και κατωτέρας αναπείσεως. Δεν είναι σωστό πλέον καμιά να έχη γεμάτο με έκφορα σπυριά, εξανθήματα, μιμηκία ή μαυρίσματα. Δεν δικαιολογούνται οι άσχημες, μα ούτε... οι άσχημοι. Άρκει να μάθουν να εφαρμόζουν την πολύτιμη αυτή τέχνη της ομορφιάς. Γιατί δυστυχώς οι περισσότερες των αγνοούν. Και αντί να βελτιώνουν κάθε άτέλεια της φύσεως τουαντίαν την έπαι, έάνουν, έπειδη αγνοούν τα κατάλληλα μέσα για την βελτισίαν της και χρησιμοποιούν άλλος αντίθετα και βλαβερά μέσα.

Η άσχημία λοιπόν στη σημερινή εποχή δεν δικαιολογείται. Είναι κατά μέγα μέρος ένα δείγμα μοιρασιάς τεμπελιάς και κατωτέρας αναπείσεως. Δεν είναι σωστό πλέον καμιά να έχη γεμάτο με έκφορα σπυριά, εξανθήματα, μιμηκία ή μαυρίσματα. Δεν δικαιολογούνται οι άσχημες, μα ούτε... οι άσχημοι. Άρκει να μάθουν να εφαρμόζουν την πολύτιμη αυτή τέχνη της ομορφιάς. Γιατί δυστυχώς οι περισσότερες των αγνοούν. Και αντί να βελτιώνουν κάθε άτέλεια της φύσεως τουαντίαν την έπαι, έάνουν, έπειδη αγνοούν τα κατάλληλα μέσα για την βελτισίαν της και χρησιμοποιούν άλλος αντίθετα και βλαβερά μέσα.

Η άσχημία λοιπόν στη σημερινή εποχή δεν δικαιολογείται. Είναι κατά μέγα μέρος ένα δείγμα μοιρασιάς τεμπελιάς και κατωτέρας αναπείσεως. Δεν είναι σωστό πλέον καμιά να έχη γεμάτο με έκφορα σπυριά, εξανθήματα, μιμηκία ή μαυρίσματα. Δεν δικαιολογούνται οι άσχημες, μα ούτε... οι άσχημοι. Άρκει να μάθουν να εφαρμόζουν την πολύτιμη αυτή τέχνη της ομορφιάς. Γιατί δυστυχώς οι περισσότερες των αγνοούν

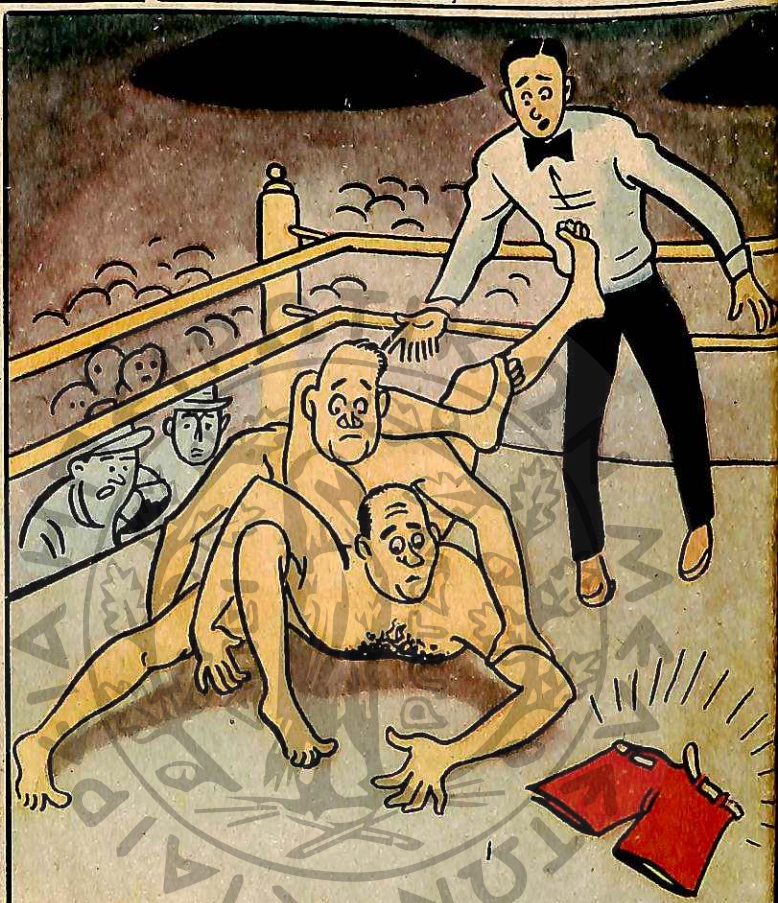
Ζαχαρίας: Για το Θεό, αγάπη μου, καθήκανε τὰ βάξα
νὰ μου σπάσης στὸ κεφάλι μου;

— Δὲν μου λές, κάνεις πολὺ καιρὸ τῇ δου-
λειᾷ τοῦ ξυλοκόπου;

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!... Ποιὸς ἔβαλε αὐτὴ τὴν
πορτοκαλόφλουδα στὴν πέρτα;

Ὁ δικαστής: Ξεχνᾶτε πὼς ἀγωνίζεστε μπροστὰ
σὲ 10.000 θεατὰς;